

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hareketleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Ekim-Kasım - 2005

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni:
Talip GEYLAN
Genel Dış İlgiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU

İsmail KONCUK
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Mustafa KIZIKLI
Firdes İŞKİ
Beyit Ali KAPLAN

YÖNETİM YERİ

Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergiye bulunan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
İki ayda bir yayınlanır.

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Yürütücüsü) üyesidir.

Çizgi Tasarım ve Baskı
580YUJ

içindekiler

Çünkü O, Bir SahteKahraman Değildi !	2
Azerbaycan Notları	4
Öğretmen Yetiştirme Politikamız	8
Danıştay Kararı Kılık Kıyafet Yönetmeliğine aykırı mı?	12
Tarih Bilinci	14
Kuş Gribi(Tavuk Vebası)	16
Dobra Dobur	22
Bölücüye Af Var, Memura Yok	24
Küreselleşmenin Yeni Çatışma Alanı:Karadeniz	26
Sözleşmeli Öğretmenlik Uygulamasına Son Verilmelidir	29
Amerikan Emperyalizmi, Savaş ve Sendikalar	31
Eyyvah AB ile Müzakereler Başladı	38

ÇÜNKÜ O,

BİR SAHTE KAHRAMAN DEĞİLDİ !

Bir çınar daha devrildi.

Böbrek yetmezliği ve zatüreden dolayı bir süredir tedavi gören tarihçi Cemal Kutay, 4 Şubat 2006 günü, 97 yaşında hayata gözlerini yumdu. Fakat kamuoyunda hak ettiği kadar anılmadı bile.

Sahte kahramanları balon gibi şişirerek, günlerce kamuoyunun gündeminde tutan basınımız, Cumhuriyet dönemimizin yetiştirdiği nadir fikir adamı ve tarihçi Cemal Kutay'ın vefat haberlerini, "zoraki" ve "lütfen" bir şekilde bültenlerine taşıyarak geçiştirdi.

Kutay'ın tüm görüşlerini benimsemeyebilirsiniz, bazı durumlarda duruş noktanız uyumuyor olabilir; ancak bilim adamı kimliğiyle genel kabul gören bir kimseye, hak ettiği değeri vermeniz bir zorunluluktur.

Arkasında 178 eser bırakan ve "Cumhuriyetin Canlı Tarihi" diye anılan ünlü tarihçi Cemal Kutay, kendisini "Cumhuriyet'in 15'inci Yıl Kitabı'nı yazmış ve onun yüce adına müstakil bir kitaplık teşkil edecek kadar eser vermiş son kalem emektarı" olarak tanımlıyordu.

Bir fikir adamının, tarihe mal olmasının, yarınlara iz bırakmasının ve kendinden sonra unutulmadan sürekli anılıyor olmasının mutlaka belli koşulları vardır. Kişi, bıraktığı eserleriyle; fikirlerinin, duruşunun, ve dünya görüşünün kendinden sonrakilerce sahiplenerek yaşatılmasıyla, ekolünü oluşturmasıyla tarihe iz bırakabilir.

Nitekim sıraladığımız bu vasıfları Cemal Kutay da yeterince taşıyor olsa gerek.

Fakat medyaya bakıyorsunuz, sözde aydınların yaklaşım ve değerlendirmelerini izliyorsunuz; Kutay ve Kutay gibi nice değerlerimiz görmezden gelinirken, sahte kahramanlar baş tacı edilmeye devam ediliyor. Sanatçı, yazar, aydın... vs. adıyla kamuoyuna servis edilen hiçbir vasfı olmayan niceleri entelektüel vitrinimize özenle yerleştiriliyor. Kalitesiz televizyon şovları, önceden kurgulanmış oturum programları, beşinci kol faaliyetleriyle oluşturulan düzlemlerde makyajlanarak, toplum önderi olarak ileri sürülen bu "Tipler"; insanlarımızın gözünü, yüreğini ve şuurunu boyamaya devam ediyor.

Tabii ki, bu durum kendiliğinden oluşan ya da ülkemizin entellektüel aktörlerinin beceriksizliğinin sonucu ortaya çıkan bir tablo değildir. Bilakis oldukça becerikli ve planlı bir fikri organizasyonun eseridir.

Belki doğrudan alaka kurmak, zorlama bir yorum olacaktır. Ama örnek olması açısından mukayesesinin faydalı olacağını zannediyorum.

Mehmet Ali Ağca'nın tahliyesiyle birlikte, yeniden gündemin baş sırasına oturan gazeteci Abdi İpekçi'yi hatırlıyorum. Dönemin Milliyet

Başlatırken

Gazetesi Başyazarı Abdi İpekçi, uğradığı menfur bir silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetti. Kime, kimden gelirse gelsin; toplumsal huzuru ve kişi haklarını ihlal eden her türlü eylem ve girişimi, her sağduyulu vatandaş gibi ben de lanetliyorum.

Yaklaşık otuz yıl önce vuku bulan bu üzücü olaydan sonra, ülkemizde Abdi İpekçi, bir takım duyguların sembolü olarak kabul edildi; hatta kimi zaman, İpekçi yaşasaydı kendisinin bile kesinlikle tasvip etmeyeceği, bir kısım oluşumların ideolojik saplantılarına alet edildi.

Öte yandan, ülkemizin bir çok değişik yerinde Abdi İpekçi adına caddeler, parklar, spor salonları, kültür merkezleri...vs. isimlendirildi. İpekçi adına roman yarışmaları, oturumlar, makaleler, değerlendirmeler ve düzinelerce yayın çıkarıldı. Pek tabii ki, geçmişe ait olanların, özellikle de sevenlerince anılıyor olması son derece doğal ve hatta gereklidir.

Ancak burada dikkat çekmek istediğimiz; medyamızın ve aydınlarımızın(!) çifte standarttır.

"Abdi İpekçi'nin bir kitabının ismini, fikir dünyamızda ekol oluşturan bir makalesinin, zihinlerimizde iz bırakmış olan bir eserin ismini söyler misiniz?" şeklindeki bir soruya, sanırım okuyucuların ezici çoğunluğu bir cevap veremeyecektir. Benim de aralarında bulunduğum büyük kesim İpekçi adına; suikaste kurban gittiği, yıllardır şahsının ve bu olayın ideolojik kısır çekişmelerin malzemesi olarak kullanıldığından başka bir fikir sahibi değildir. Ama gelinen noktada bakıyoruz ki; İpekçi, Cumhuriyet tarihimizin ve hatta düşünce dünyamızın köşe taşıymışçasına bir makama sahip kalmıyor. Diğer yandan ise kültürümüzün, toplumsal bilgi birikimimizin ve gelişimimizin taşıyıcısı olan; fikir ve şuur anlamında bugün sahip olduklarımızın mimarı ve mucidi olan nice deryalarımız adeta unutturulmak isteniyor. Ülkemizin medyası ve sözde entellektüel sınıfı, çoğu zaman edepsizce bu değerlerimizi görmezlikten geliyor ve hatta kimi zaman hakaret etme cüretini bile gösteriyorlar.

Yahya Kemal, Mehmet Emin Yurdakul, Hilmi Ziya Ülken, Necip Fazıl Kısakürek, Mehmet Akif Ersoy, Ziya Gökalp, S.Ahmet Arvasi gibi daha ismini sayabileceğimiz onlarca devasa şahsiyet acaba Abdi İpekçi'den daha az mı değerlidir?

Nihayet 04 Şubat 2006 günü kaybettiğimiz Cemal Kutay da çok önemli bir tarihçi ve fikir adamıydı. Arkasında 178 eser, on binlerce öğrenci bırakan; tarihi, Türkiye'yi ve dünyayı sağlıklı okuyabileceğimiz doğru bir perspektif oluşturarak bizlere hediye eden Kutay, yaşamında olduğu gibi ölümünde de sansürlendi.

Peki Kutay'a neden ambargo uygulanıyordu?

Çünkü o kurgulanmış sahte bir kahraman değildi. Kutay, "Millî" idi. Beynelminevci akımların ve işbirlikçi hainlerin çizgisindeki gafillerden değildi. Tarihi, Türkiye'yi ve dünyayı "Türkçe" okuyordu. İşte bu "sabıkasından(!)" dolayı hayattayken de öldükten sonra da medya ve aydınlarımız(!) tarafından sansürleniyor, görmezden geliniyor ve milletimizden uzaklaştırılıyordu.

Sahte kahramanlar saman alevine benzerler. Çabuk parlalarlar, çabuk sönmeye mahkumdurlar.

Ancak, gerçek kahramanlar, tarihin ve milletin yüreğinde ebediyen yaşayacaklardır.

Tarih ve millet en iyi yargıçtır.

Talip Gaylan

Genel Başkan'dan

Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Azerbaycan Notları

16 Aralık 2005 Cuma, sabah saat 09:00. Azerbaycan'a hareket etmek üzere evden ayrılıyorum...

Firdes Hanım ve Talip Bey'i alarak saat 10:00'da Esenboğa havalimanına ulaşıyoruz. Hafiften yağmur çiseliyor. Hava sisli. Doğrusu, uçak kalkmayabilir diye geçiriyorum aklımdan. Yolcuların uçağa binmek için işlemlerini yaptırdığını görünce bir nebze olsun rahatlıyorum.

Biniş kartlarını alıp, 70 YTL'lik vergimizi Maliye veznesine yatırıyoruz, bekleme salonuna geçiyoruz. Bir yandan çaylarımızı yudumlarken, diğer yandan ülkemizdeki gelişmeleri takip edebilmek için gazetelere göz atıyoruz.

Hareket vakti gelip, çıktığında arkadaşlarımızla birlikte kardeş Azerbaycan Havayolları uçağındaki yerimizi alıyoruz. Uçakta hosteslerin güler yüzüyle karşılanıyoruz. Anons tatlı bir Türkçe aksanla yapılıyor. Uçağımız saat 11:50'de havalanıyor.

Türkiye saati ile 14:00, Azerbaycan saati ile 16:00'da Bakü havaalanındayız. Onlarca görevlinin çalıştığı masaya doğru yaklaşıyoruz.

Vurulacak sadece bir mühür. Ancak 15 dakikalık bir inceleme sonucu alandan geçebiliyoruz.

Alandan çıktığımızda Azad Muallimler Birliği Genel Başkanı Melahat MÜRŞİDLİ ile Bakü Anadolu Türk Lisesi'nde çalışan üç yiğit, Türk Eğitim-Sen üyesi öğretmenler karşılıyor, bizleri. Arkadaşlarımızın arabasıyla şehre geliyoruz ve Azadlık meydanındaki Azerbaycan Otel'ine yerleşiyoruz.

Valizleri odamıza bırakıp, şehirde kısa bir tur atıyoruz. Saat 19:00'da akşam yemeği için "Cennet Bahçesi" adlı restorana gidiyoruz. Güzel bir sofrada yenilen yemeklerle birlikte tatlı bir sohbet ve giderilen hasretlik...

Otele döndüğümüzde saat 21:00. Kat görevlisinin demlediği çayları yudumluyoruz ve ertesi gün saat 06:00'da kalkmak üzere istirahate geçiyoruz.

Sabah 06:00. Alacakaranlıkta yola koyulduk. Yolların bozuk olması ilerlememizi hayli zorlaştırıyor.

Bütün zorluklara rağmen iki buçuk saatlik yol alıyoruz, ardından da sırasıyla Kabala, Şamaki, İsmayılı'yı geçerek saat 11:30'da Gebele'deki Duyma Oteline ulaşıyoruz. Bölge ve otel gerçekten görülmeye değer. Tabiat harikası bir manzara var.

Sıra geliyor toplantıya. Türk, Azeri ve Çek heyetlerinden oluşan grup, yuvarlak masa etrafında biraraya geliyor.

Zaman zaman ara verilse de akşam saat 18:00'e kadar devam eden toplantıda Çek ve Azerbeycan temsilcileri görüşlerini açıklıyorlar. Görülen o ki, ben bu filmi Türkiye'de de izledim.

Belli bir misyonun uzantısı olan Açık Toplum Enstitüsü'nün de bulunduğu bu toplantı;

Azerbeycan Bakan Yardımcısı Tenzile Rüstemhanlı da yemekte bizimle birlikteydi.

ülkemizdeki program toplantılarının aynısı. Toplantıda konuşulanlar ise bir papağanın ezberlediği üç-beş kelimedenden ibaret.

Kelimelerin satır aralarına yerleştirilen iki önemli mesaj var. Bunlardan ilki; ABD ve Avrupa'yı erişilmez yükseklikte göstererek, geri kalmış ülke insanların bu ülkelere hayranlık duymasını sağlamak. İkinci mesaj ise; geri kalmış ülkelerde eğitim sistemleriyle etnik yapıyı kışkırtarak, kargaşa ortamı oluşturmak ve sömürgeci ülkelere sadık köleler oluşturmak. Tabii ki, ülkemizde de şahit olduğumuz bu tablonun tecrübesiyle de konuya müdahale ediyorum. Başta sunumu yapanlar olmak üzere tüm katılımcılar bir an şaşkınlık yaşıyorlar. Özellikle Çek temsilcilerine yönelttiğim sorularla, perde arkasındaki asıl maksatları ortaya çıktığında toplantının gidişatı değişiyor.

Ayrıca Azerbeycan'lı meslektaşlarımızla yaptığımız sohbetlerde de Batının girişimlerinin gerçek niyetlerini tartışıyoruz. Ülkemizde de batılı devletlerin finansörlüğünde yapılmaya çalışılan düzenlemeleri ve bunlara karşı verdiğimiz mücadeleleri anlatarak konunun ehemmiyetini paylaşıyorum. Bu tür girişimler

Bakü Türk Anadolu Lisesi öğretmenleri Olgun, Paşa, Cesim ve Sinan beyler başta olmak üzere arkadaşlarımızın özverili çalışmaları bizleri ziyadesiyle memnun etti.

üzerine bulunduğumuz fikir alışverişi neticesinde arkadaşlarımızın memnuniyeti bizim için sevindirici olmuştur.

Toplantının ardından akşam yemeğine geçiliyor. Bazıları da otelin diskosunda önemli bir görevi ifa etmenin sevincini kutlar gibi çılgınca eğleniyor. Ben ise ertesi günün sunumu için son hazırlıkları gözden geçirmek üzere odama çekiliyorum.

Sabah yapılan kahvaltının ardından toplantı başlıyor. Toplantının öğle yemeğine kadar olan ilk bölümünde Çek Cumhuriyeti temsilcileri kendi ülkelerindeki eğitim sistemini anlatarak, soruları cevaplandırıyor.

Toplantının ikinci bölümünde söz sırası şahsıma geliyor. Türk Eğitim sistemini ve sendikal anlayışımızı anlatıyorum. Sık sık sorularla kesiliyor. İki saatlik sunumun ardından meslektaşarımdan defalarca teşekkür alıyorum.

Günü film izleyerek tamamlıyoruz. Filmin konusu, Azerbaycan'da yakın akraba evliliği. Filmin merkezine ise kadınlara yönelik uygulanan cinsiyet ayrımcılığı yerleştirilmiş. Şimdi yakın akraba evliliği ile cinsiyet ayrımcılığının ne ilgisi var diyebilirsiniz. Şöyle ki; filmde, evlilikte kadının söz hakkının olmadığı ve son sözün aile reisi erkeğe ait olduğu işlenmiş. Evlenen çiftin akraba olmasından dolayı kadının hayatı boyunca ebeveynlerine bakması ve

onlara kul kölelik yapması filmin özeti. Filmin ardından kadınlara yönelik yapılan ayrımcılığa karşı öneriler geliştiriliyor ve çözüm yolları için beyin fırtınası yapılıyor.

Ertesi gün de Azerbaycan'lı meslektaşarımla cinsiyet ayrımcılığını tartışırken, yabancı konuklar olarak rehberlerimizle birlikte bölgede bulunan okullardan birkaçını ve halıcılık merkezini ziyaret ediyoruz. Okullarda karşılaştığımız tablo içler acısı. Okullar adeta dökülüyor: Naylon çekilmiş camlar, kapanmayan kapılar, dökülen sıvalar, ısıtmayan sobalar... Öğrencilerimiz de giyimleri itibarıyla yürekleri dağılıyor. Öğretmenler; 50 dolar ücret alıyor, bir kısmını da müdüre hürmet parası olarak ödüyor. Eğitim sistemi ezberle dayalı. Okul Aile Birliği hiçbirşey yapamamanın acizliği içinde önümüzü defterleri koyarak, başış isti-

Okul kantininde öğretmenlerimiz ve Eğitim Ateşleri

yor. Hani biz büyük devletlerin zengin insanlarıyız ya...

Kurs merkezine döndüğümüzde Azerbaycan'lı meslektaşlarımızın sunumlarını dinleyip, 14:15'te de Gebele'den Bakü'ye hareket ediyoruz. Bakü'ye vardığımızda, Maarif Nazarı Yardımcısı İdare M. HÜSEYİNOVA ile görüşüyoruz. Eğitim meseleleri tartışılırken, Sayın Başkan Yardımcısı kendilerini ülkemize davet etmemizi istiyor.

Görüşme sonrası otele dönüyoruz. Otel'de Azerbaycan'daki Anadolu Türk Lisesi öğretmenlerinin beklediğini görüyorum. Kısa bir sohbetin ardından valizimi odaya yerleştirmek için ayrılıyorum. 15. kata çıkmak için bindiğim asansör yarı yolda kalıyor. Belli bir müddet sonra asansör yeniden hareket ediyor, ben de odama çıkıyorum, valizimi yerleştir-

T.C. Milli Eğitim Bakanlığı denetimindeki okulda Türkçe eğitim yapılıyor.

yorum ve sonra da lobide bekleyen öğretmenlerimizle buluşuyorum.. Hep birlikte onuru muza verilen akşam yemeğine katılmak üzere Anadolu Türk Lisesi'ne gidiyoruz. Başta eğitim ateşemiz olmak üzere öğretmen arkadaşlarımızla birlikte nezih bir yemek yiyoruz, geç saatlere kadar sohbet ediyoruz. Sohbetimizde Azerbaycan'daki eğitimin durumu ve orada çalışan Türk öğretmenlerin yaşadıkları ve sıkıntıları gündeme geliyor. Gerçekten Türkiye'den Bakü'ye gelmiş olan öğretmenlerimiz çok kıymetli bir hizmet sunuyorlar; hem de bir çok sıkıntıya göğüs gererek. Bu vesileyle hepsine teşekkür etmeyi bir borç olarak kabul ediyorum. Yemeğe Azerbaycan Bakan Yardımcıları'ndan kardeşimiz Tenzile RÜSTEMHANLI'da katılıyor.

Ertesi sabah, Türk öğretmeni kardeşlerimiz alana kadar bizi yolcu ediyor. İki saatlik yolculuk sonucunda da güzel yurdum Türkiye'ye kavuşuyorum.

Azerbaycan'da giderlerimiz, Genel Başkanı olduğum Avrasya Eğitimciler Birliği Azerbaycan temsilciliği tarafından karşılanıyor. Azerbaycan seyahatinde Türk Milli Eğitim sistemini tanıtmamın mutluluğunu duyarken, bazı haddini aşanlara gereken mesajları vermenin gururunu, bazı kendini bilmezlere de Türk

Emir Selahattin Dikranın ile akşam yemeğinde beraberdik.

**Gazi Üniversitesi
Gazi Eğitim Fakültesi Dekanı
Sayın Prof. Dr. Basri Atasoy ile;
ülkemizdeki öğretmen yetiştirme
politikası ve eğitimin genel durumuna
ilişkin bir söyleşi gerçekleştirdik.**

Mevcut öğretmen yetiştirme programı hakkında bilgi verir misiniz, Türkiye'de öğretmen yetiştirme politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öğretmen yetiştirme görevi 1981 yılında yürürlüğe giren 2547 sayılı Yüksek Öğretim yasasıyla üniversitelere verilmiştir. Yasa ile oluşturulan Yüksek Öğretim Kurulu ve Milli Eğitim Bakanlığının işbirliği ve yönlendiriciliğinde eğitim fakülteleri yapılandırılmıştır. Ancak 1997 yılına gelindiğinde eğitim fakültelerinin ihtiyaçlar doğrultusunda yeniden yapılandırılması gündeme gelmiş ve sonuçta bugünkü yapı ortaya çıkmıştır.

Bu yapıda;
·İlköğretim alanlarına sınıf ve branş öğretmeni yetiştiren programlar 4 yıllık lisans,
·İlköğretim ve Orta Öğretime ortak branş öğretmeni yetiştiren programlar (Resim-İş, Müzik ve Beden Eğitimi, Yabancı Dil) ile teknik eğitim kurumları Meslek Dersleri Öğretmenliği programları 4 yıllık lisans,
·Eğitim Fakülteleri bünyesindeki orta öğretim alan öğretmenliği ile ilgili programlar 3,5+1,5 = 5 yıllık tezsiz yüksek lisans,
·Ortaöğretim kurumlarına alan öğretmeni yetiştiren Edebiyat, Fen, Fen-Edebiyat Fakülteleri, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi, İlahiyat Fakülteleri ile Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu programları ise 4+1,5 = 5,5 yıllık tezsiz yüksek lisans düzeyine getirilmiştir.

Öğretmen yetiştirme sistemimizin avantajları ve dezavantajları nelerdir?

Eğitim Fakülteleri, başlangıçta 2547 sayılı yasa ile amaçlanan ve mezunlarına, öğretmen yeterliliklerini karşılayacak bilgi, yetenek ve becerileri kazandıracak bir yapılanmayı sağlamadı. Bunun nedeni de Eğitim Fakültelerine atanan öğretim üyelerinin büyük çoğunluğunun, Fen veya Edebiyat Fakültesi çıkışlı ve asıl ihtisaslarının alanın eğitimi konusunda olmamasıydı. O yıllarda, üniversitelerde fen ve sosyal alanların eğitimi konularında yetişmiş öğretim üyeleri de zaten yoktu. Bunun sonucu olarak Eğitim Fakülteleri Fen-Edebiyat Fakültelerinin ikinci bir versiyonu gibi yapılandılar. Bu da Eğitim Fakültelerinin kendilerinden

beklenen işlevi yerine getirememesi şeklinde ortaya çıktı. 1998 yılına gelindiğinde Eğitim Fakültelerinin yeniden yapılandırılması gündeme geldi ve programlar yeniden düzenlendi. Sonuçta amaca daha uygun uygulamalar ortaya çıktı. Gelineen noktada sıkıntılar yok mu, elbette var. Programların ve uygulamaların tam olarak rayına oturduğu bir seviyeye henüz ulaşamadı. Programlarda hala revizyon ihtiyacı var. Çünkü, öğretmen adaylarının duyuşsal alana dair kazanımları edinmelerinde sıkıntılar var. 22-24 Eylül 2005 tarihleri arasında Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi olarak "Eğitim Fakültelerinde Yeniden Yapılandırmanın Sonuçları ve Öğretmen Yetiştirme" konulu bir sempozyum düzenledik. 1998 yılında gerçekleştirilen yeniden yapılandırma, bu sempozyumda geniş bir şekilde tartışıldı. Bu yıl içinde özellikle sempozyum sonuçları da dikkate alınarak 2006-2007 eğitim-öğretim yılına yetiyecek şekilde, Eğitim Fakültelerinin programlarında bir revizyon yapılacaktır. Eğitim Fakültelerinin öğretmen yetiştirme politikala-

rının daha iyiye götürülebilmesi için hem Yükseköğretim Kurulu'nda hem de eğitim fakültelerinde gerekli kararlılığın olduğunu düşünüyorum.

İyi bir öğretmenin nitelikleri nasıl olmalıdır?

İyi bir öğretmen; toplumu yapılandırmasının bilinciyle hareket etmeli ve öğrencisine bilimsel düşüncüyü toplum hayatına hakim kılma becerisi kazandırabilmeli, sorumluluk duygusu yüksek ve öğrenmeye açık olmalı, eksikliğini tespit edebilmeli ve kendini sürekli yenileyebilmelidir. Bunların yanı sıra iyi bir öğretmen iletişim kurma becerisine sahip, sabırlı, ikna kabiliyeti yüksek olmalı ve liderlik vasıflarını taşımalıdır.

Temelde, öğretmen insanlığın yüce değerlerini özümsemiş, bilimin evrensel değerlerinin gerekliliğine inanan, ülkesinin milli değerlerine, kültürüne sahip çıkan bir kişi olmalıdır. Elbette öğretmenlik mesleğinin ilk yıllarında

genç öğretmenler eksiklerini göremeyebilir veya eksiklerini nasıl tamamlayacağını bilemeyebilir. Ancak zamanla tecrübe boyutu eklenince eksiklerinin farkına varmalı ve bunları tamamlama yolları aramalıdır.

Size göre ülkemizde öğretmenlerde istihdam sorunu yaşıyor mu?

Öğretmenlerin istihdam sorunu vardır. Gerçi istihdam sorunu sadece öğretmenler için geçerli değildir. İstihdam, Türkiye’de bugün her fakülte mezunu için büyük sorundur. Tabii ki, eğitim fakültelerinden mezun olanların sayısı birçok fakülteye göre fazla olduğundan ve mezunların sayısı kadar atama yapılmadığından birikme olmaktadır. Ancak şu gerçeği de gözardı etmemeliyiz. Eğitim fakültelerinden mezun olan öğretmen adaylarının hepsinin görevlendirilme şansı olmasa bile birçoğunun ataması yapılmaktadır. Dolayısıyla öğretmenler için çok büyük bir yığılma söz konusu değildir. Bu yıl 25- 30 bin öğretmenin ataması yapılmıştır.

Yine de her mezun olan öğretmen adayının aynı yıl içinde atamasının yapılamaması başarılı öğrencilerin eğitim fakültelerini tercih etmeleri önünde büyük bir engel teşkil etmektedir. Bu da öğretmenlik mesleği için olumsuz bir durumdur.

Milli Eğitim Bakanlığı, Fen-Edebiyat Fakültesi mezunlarının formasyon dersleri almak kaydıyla öğretmen olarak atamaktadır. Bu durum, eğitimin kalitesini ne yönde etkilemektedir?

Milli Eğitimin ihtiyacı olan her kademedeki öğretmeni yetiştirme görevi Eğitim Fakültelerine verilmiştir. Bu yönüyle ülkemizin olumlu bir öğretmen yetiştirme politikası var diyebiliriz. Şimdi Fen Edebiyat Fakültelerinden mezun olup, tezsiz yüksek lisans yaparak ortaöğretime öğretmen olma hakkı elde eden adaylara bakalım. Öncelikle şunu belirtmeliyim ki; Türkiye'nin halihazırda böyle bir uygulamaya ihtiyacı yoktur. Çünkü zaten Eğitim Fakültelerinin ortaöğretim öğretmenliği programlarından mezun olanlar bile atanamamaktadır. Sonuçta; Fen-Edebiyat Fakültelerinden tezsiz yüksek lisans programlarına öğrenci kabul etmenin görünür bir faydası yoktur. Bu, insanları heveslendirmekten, oyalamaktan ve ardından da boşuna uğraştığını düşündürmekten başka bir işe yaramamaktadır. Aslında Fen-Edebiyat Fakültesi mezunu olup da tezsiz yüksek lisans programını bitirerek, öğretmen olma hakkı elde eden adayla Eğitim Fakültesinden tezsiz yüksek lisans diploması alarak mezun olanları karşılaştırıp, avantaj ve dezavantajları sıralayabileceğimiz net bulgular da elimizde yoktur. Çünkü bu programların her ikisi de 1998 yılında yapılan yeniden yapılandırma çalışmaları sonucu uygulamaya konulmuş ve Eğitim Fakültelerindeki bu programlardan 2003 yılında mezun verilmiştir. Son 3-4 yıldır ortaöğretim branşlarında öğretmen ataması çok sınırlı sayıda olduğu için Fen-Edebiyat Fakültesi mezunu ve tezsiz yüksek lisans programını bitirmiş veya Eğitim Fakültesinden tezsiz yüksek lisans diploması ile mezun olmuş ortaöğretim öğretmenlerinin başarılarını ve eğitimin kalitesini nasıl etkilediklerini kıyaslayacak bulgular yoktur. Ancak; olaya, hangi fakültenin mezunlarına formasyon verilerek onlar ikinci bir meslek sahibi yapılmaktadır sorusu sorularak bakılırsa burada popülist bir yaklaşım sergilendiği görülebilir. Buradaki sorun fakülteye biçilen misyonun yerine getirilememesidir. Fen-Edebiyat ve Eğitim Fakültelerinin vizyonu ve misyonu açıkça ortaya konulmadığı sürece bu tür tartışmalar hep olacaktır. Öğretmenlik, bir ihtisas mesleğidir. Bu yasalarımızda belirlenmiştir. Öğret-

menin hem alan bilgisi, hem formasyon bilgisi, hem de genel kültür bilgisi olmalıdır. Son yıllarda literatürde başka bir öğretmenlik bilgisi tartışılmaktadır. O da "alan öğretimi bilgisi"dir. Alan öğretimi bilgisi ise alan bilgisi ile eğitim bilgisini birleştirerek ders yapıldığı ortamlarda daha iyi kazanılabilmektedir. İşte, sadece Eğitim Fakültelerinden mezun olanların öğretmen olmasını istememizin temel nedeni budur. Eğitim Fakültesi öğrencilerinin eğitimleri sırasında "alan öğretimi bilgisi"ni kazanma ihtimali, Fen-Edebiyat Fakültesinde eğitim-öğretim gören öğrencilere göre daha fazladır. Burada yapılan, Eğitim Fakültesi, Fen-Edebiyat Fakültesi ayrımcılığı değildir. Sadece bir mesleğin iyi icra edilmesi için icracının gerekli donanıma sahip olunması gerektiğini ve bu donanımın nasıl kazanılacağını belirtmektir. Literatürde bilinen "Herkes kendine öğretildiği gibi öğretir" prensibine göre gerek Eğitim Fakültesinden mezun olan öğretmenler, gerekse Fen Edebiyat Fakültesinden mezun olan öğretmenler, ders aldıkları akademisyenlerin tarzını sınıfta yansıtabilir. Ancak Eğitim Fakültesindeki akademisyenlerin derslerini eğitim ve alan bilgisini birleştirerek yapma ihtimali daha yüksek olduğu için Eğitim Fakültesi mezunlarının Fen-Edebiyat Fakültesi mezunlarına göre daha avantajlı olacağını düşünüyorum.

Türkiye ile Avrupa Birliği ülkelerini karşılaştırdığımızda öğretmen yetiştirme alanında durumumuzu nasıl değerlendiriyorsunuz?

AB üyesi ülkelerle birçok alanda olduğu gibi öğretmen yetiştirme alanında da farklılıklarımız var. Avrupa ülkelerinde eğitim ve araştırmalar ulusal olmaktan çok uluslar arası bir nitelik kazanmaktadır. Üniversitedeki eğitim ile iş sektöründeki kurumlar arasında etkili bir bağ oluşturmanın gerekliliği her seviyede kabul görmektedir. Bu anlamda bilginin tanımı ve rolünün, bilginin edinilmesi için eğitim alınan ortamların değişmesi ve gelişmesi gibi anlayışların AB üyesi ülkelerin eğitim politikalarına yön verdiği söylenebilir. Ancak şurası

da önemlidir. Yapımızdaki sıkıntıları tespit etme yolunda mesafe katettik. Özellikle 1990'lı yıllardan itibaren öğretmen yetiştirme alanında sorunları gidermeye çalışıyoruz. Yeniden yapılandırma çalışmalarıyla ciddi bir mesafe alınmıştır. Programların yenilenmesi de olumlu katkı sağlayacaktır.

Eğitim fakültelerinden mezun olup, işsizler kervanına katılan öğretmen adayları için nasıl bir sistem getirilmelidir?

Türkiye'de mesleklere yönelme yerine, lise ve dolayısı ile üniversite eğitimine yönelme sözkonusudur. Bu durum üniversite kapılarında aşırı bir birikmeyi beraberinde getirmektedir. Üniversiteler, ülkemizin istihdam edebileceğinden daha fazla öğrenci mezun etmekte ve bunun sonucu olarak da üniversiteli işsizler topluluğu oluşmaktadır. Türkiye bu problemini ancak üniversite kapısına gelişi daha farklı düzenleyerek aşabilir. Öğrenciler, ara eleman yetiştiren meslek liselerine yönlendirilmelidir. Ancak Türkiye'de maalesef, lise mezunu olup meslek sahibi olmak yerine, üniversite mezunu olup işsiz olmak kabul görmektedir. Bu nedenle herkes üniversiteli olmaya çabalamakta ve sonuçta üniversiteli mezunlar işsizler kervanındaki yerini almaktadır.

DANIŞTAY KARARI KILIK KIYAFET YÖNETMELİĞİNE AYKIRI MI

Danıştay 2. Dairesinin; “bayan öğretmenler okul dışında da başı açık olmalıdır.” diye ortaya koyduğu karar tartışmalara yol açtı.

Alınan karar başta YÖK olmak üzere bir takım çevreler tarafından alkışlarla karşılanırken, bazı baro başkanları, sendikalar ve bir çok siyasetçi tarafından eleştirildi.

Danıştay tarafından yapılan açıklamada; “gösterilen tepkilerin irdeleme ve eleştiri sınırlarını kat kat aşan yargıyı siyasi bir rakipmiş gibi algılayan adeta yargı ile yürütmeyi karşı karşıya getirmeyi hedefleyen, demokratik ve laik bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti’nde bugüne kadar alışılmamış, talihsiz açıklamalardır” denildi.

Danıştay’ın bu kararı verirken; “öğretmen iyi örnek olmalıdır. Öğretmen dışarıda da olsa çağdaş eğitim-öğretim kurallarına uymalı, öğrencilerine örnek olmalıdır. Bu laiklik ilkesinin de gereğidir” gerekçelerini, kararına, esas olarak almaktadır.

Yargı kararına kanunlar gereği saygı duyulur. Kanunlar doğrultusunda biz de saygı duyuyoruz. Ancak verilen kararın kanuni dayanakları karşısında, diğer kanun ve yönetmelikler bulunmaktadır. Dolayısıyla Danıştay 2. Dairesinin kararını bu kanun ve yönetmelikler doğrultusunda değerlendirmeliyiz. Danıştay 2. Dairesinin kararı kılık, kıyafet yönetmeliği doğrultusunda olmalı, yürürlükteki bu yönetmelikle çelişmemeliydi.

Kanun Kurum ve Kuruluşlarında Çalışan Per-

sonelin Kılık Kıyafetine Dair Yönetmelik
Resmi Gazete’de Yayımlı Tarihi: 25.10.1982 No:
17849

Madde 5

a)Kadınlar; Elbiseler temiz, düzgün, ütülü, sade; ayakkabılar ve/veya çizmeler sade ve normal topuklu, boyalı GÖREV MAHALLİNDE BAŞ DAİMA AÇIK, saçlar düzgün taranmış veya toplanmış, tırnaklar normal kesilmiş olur...

Yönetmelik incelendiğinde, bayan çalışanların sadece görev mahallinde başı açık olması gerektiği ifade edilmektedir. Görev yeri dışında kılık kıyafet yönetmeliğine uyma mecburi-yetiyoktur.

Kamu çalışanlarının iş yerlerinde nasıl ve ne şekilde giyineceği yönetmelikte detaylı olarak açıklanmaktadır. Böyle bir durumda yargı kararlarının yürürlükteki mevzuata uygun olması gerekmektedir. Bu yönetmeliğe uyulmayacaksa kaldırılmalıdır. Bir hukuk devletinde gizli ve yorumlara muhtaç bir uygulama olamaz. Söz konusu kılık, kıyafet yönetmeliği yeteri kadar açıktır ve yorum gerektirmeyecek kadar nettir.

Buarada, GÖREV MAHALLİNDE BAŞ DAİMA AÇIK ifadesi özellikle kullanılmıştır. Bu cümleyi tersinden okursak şu anlama gelmektedir; BAYAN DEVLET MEMURLARININ GÖREV MAHALLİ DIŞINDA BAŞ AÇMA MECBURİYETİ YOKTUR.

Anayasanın 12. maddesiyle Temel hak ve Hürriyetler korunmaktadır.

Madde 12: Herkes kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetlere sahiptir. Temel hak ve hürriyetler, kişinin topluma, ailesine ve diğer kişilere karşı ödev ve sorumluluklarını da ihtiva eder.

Anayasanın 20. maddesi Özel Hayatın Gizliliğini koruma altına almaktadır.

Madde 20: Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir. Özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunamaz.

Anayasanın 24. maddesi ise Din ve Vicdan Hürriyetiyle ilgilidir.

Madde 24: 14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dini ayin ve törenler serbesttir.

Görüleceği üzere Anayasamız, evrensel anlamda insan hakları olan temel hürriyetlere büyük önem vermektedir. O halde burada şunun açıklanmasını istemek en tabii hakkımızdır; Temel hak ve hürriyetler, özel hayatın gizliliği, din ve vicdan hürriyeti nedir? Esasen bütün bunlar kanunlarla açıklanmış ifadelerdir. Yeniden tanımlanması da gerekmez. Danıştay 2. dairesinin kararının Anayasanın 12, 20 ve 24 maddeleriyle de örtüştüğünü iddia edebilmek mümkün değildir. Bir millet hayatına, sadece Anayasa, Kanun ve Yönetmeliklere göre yön vermez. Toplumun kanunlara açıkça aykırı olmayan adet, gelenek ve dini inançları da, kanunlar kadar önemlidir. Kanunlar bir milleti var etmez ama dini inanç, örf, adet ve gelenekler milletin varlığının temel dayanaklarıdır. Dolayısıyla yargı kararlarının bu temel dayanaklara da ters düşmemesi, en az kanunları uygulamak kadar önemlidir.

Dolayısıyla, Danıştay 2. dairesinin verdiği karar Türk Milletinin Yüreğini yaralamıştır ve adil değildir. Esasen, mevcut kanun ve yönetmeliklere de uygun görünmeyen kararın temyiz aşamasında değişmesini bekliyoruz.

TARİH BİLİNCİ

Süleyman PEKİN

Kocaeli 1'nolu Şube Başkanı

'Su nasıl suya benzerse bir milletin geçmişi de geleceğine öyle benzer' der, Mevlana. Zaten tarih de geleceğin ayak izlerini sürme disiplini. Parçalara bakarak bütünü idrak etmek de mümkün, tarihi tecrübeye bakarak toplumsal hava durumunu tespit etmek de..

Bilinci açık milletlerin tarihi vardır. Zira tarih milletlerin hafızasıdır. Biz hafızamızı tazelemek ve diri tutmak için tarih okuyoruz. Hafızasını yitirmiş, benliğini kaybetmiş insanlar gibi milletler de vardır. Bir zamanlar bizim gibi..

Tarih aynı zamanda bir gece görüş dürbünüdür. Olan-biten ama kimsenin göremediğini görme ilmidir. Bazen de projektör gibidir tarih. Ufkumuzdaki karanlıkları kırar, sisleri yarar. Tabi elinizde kullanma kılavuzu varsa tarihin. O da şuardur, bilinçtir.

Yani tarih gündemdeki meseleleri çözmede bir anahtardır, maymuncuktur. Bu noktada tarihçi bir çilingire benzer. Çoğunun çözümsüzlükten başka bir çözüm kalmadığını düşündüğü noktada devreye girer ve suhuletle çözer. Bu bakımdan meslek sırları çoktur tarihin.

Ama Alev Alatlının ifadesiyle 'Tarih tarihçilere bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir.' Tarihi tarihçilere bırakalım klasiği tekerlemelerimiz arasında yerini aldı. Kimsenin kimseye bir şey bıraktığı yok. Hatta siyasi manevralara ve ekonomik hesaplara uygun sipariş tarih yazımı ve sipariş kimlik inşası günümüzde yaygın mühendislik dallarından biri haline gelmiştir.

Dolayısıyla tarih bilgisini tarih bilincine fert fert eğitim dönüştürür. Dönüştürüyorsa tarih büyük bir hazinedir. Lakin bizim sahip olup ta yerini bulamadığımız bir hazine.. O zamanlar tarihsizlik en büyük talihsizliğimizdi. Her ne

kadar tarih yapmaktan tarih yazmaya pek vakit bulamamış bir milletsek te Atatürk'ün dediği gibi; 'Tarih yazmak, tarih yapmak kadar mühimdir. Yazan yapana sadık kalmazsa değişmeyen hakikat, insanlığı şaşkırtacak bir mahiyet kazanır.'

Tarih zamanın not tutan tanığıdır. Şu yaşadığımız akıl tutulması, zihinsel körlük ve ruh aşınması da elbette ileride aleyhimize delil olarak sunulacak. Bütün alemi sersem sanmıyoruz herhalde. Bu ibretler vesikası aynı zamanda bizim millet olarak yeni referans noktamızdır.

'Geçmişine taş atanın geleceğine gülle atarlar' der, Bahtiyar Vahapzade. Atılan taşların konumlarını koordinatlayan ve istikbaldeki tehlikeleri tarayan bir radardır tarih. Aynı zamanda dost-düşman tanıma kartıdır. Listeler, sıralar ve bir "tık" la ulaşırsınız. Hatta bir el ajandası olarak cebinizde bile taşıyabilirsiniz. Ve hatta portatif, katlanabilir modelleri de vardır tarihin ama o kadar ince ayarına girmeyelim.

Tarih hem kadim bir nefsi müdafaa silahtır hem de kendini deneyerek bilme işidir. Nüfus-hüviyet cüzdanımızdır tarih. Kimliğimizin kültür kodlarını kaydeder. Ara sıra bakmalı değil miyiz? Yoksa devranın arama ve durdurmalarını mı bekleyeceğiz?

Alev ALATLI

Gelecekte ümitvar olmak için tarihten haberdar olmak şartı vardır. Tarih böylece göğe uzayan bir ağaçtır. Köklere ulaşmak göklere ulaşmak gibidir. Toprağı teridir tarih, geçmişi günümüzde yeniden terlemektir. Bir dikiz aynası gibi, geriye bakarak ilerleyebilir ve yönünüzü tayin

edebilirsiniz.

Ve tarih kendine güven aşısıdır. Cesetleşmiş bedenlere, kadavralaşmış dimağlara ruh üfürme ameliyesidir. Onu bir boy aynası gibi kullanan bir millet eksikliklerini görüp giderebilir ve kendisine çeki-düzen verebilir. Onu bir köprü olarak görüp, geçmişin kaynağından gelen tarih ırmağından geleceğin denize akışın yollarını bilebilir. Atatürk'ün yaktığı ateş gibi :

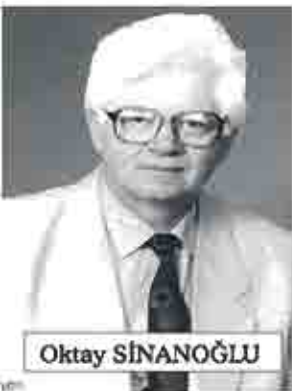
'Türk kabiliyet ve kudretinin tarihteki başarıları ortaya çıktıkça, bütün Türk çocukları kendileri için gereken atılım kaynağını o tarihte bulabileceklerdir. Türk çocukları bu tarihten bağımsızlık düşüncesi kazanacaklar, o büyük başarıları düşünecekler, harikalar yaratan adamları öğrenecekler, kendilerinin aynı kandan olduklarını hatırlayacaklar ve bu kabiliyet ile kimseye boyun eğmeyeceklerdir.'

Elbette bizim tapu senedimiz olan tarih, med-cezir manzaralarının tekerrüründen ibarettir. Tarih okumak akli çoğaltır' der, Hz.Ali. Oysa 'Boğalar tarih okumazlar, yoksa sonları göz göre göre arenadaki bir önceki boğayla aynı olmazdı.' Bu da İspanyol atasözü.. Bu bakımdan tarih oldukça acımasızdır. Doğu doğrusu ihtiyatsızlar için merhametsizdir tarih.

Tukidides'in dediği gibi, 'Tarih sürekli bir başlangıçtır' belki ama aynı zamanda da bir bitiş, tükeniş. Aynı delikten defalarca ısırılmak gibi aynı hataları defalarca tekrarlama alışkanlığı olanlar aynı korkunç sonları da yaşamaya mahkum olurlar.

Velhasıl her şey bir Afrika atasözünde düğümlü; 'Arslanlar kendi tarihçilerini yetiştirene dek, avcılar av hikayelerinde kendilerini yü-celtmeye devam edecekler.' Bu yeryüzünde onları susturacak tek çığlık biziz. Hatta bizden de çok çekindikleri; tarihimiz. Ve yaralı da olsa arslan, arslandır. Ve çakalların bir kükremelik kalbi vardır.

Ve son söz Sinanoğlu'nun ; 'Tarih tahterevallı gibidir. Şimdi sıra bizde..'

Oktay SİNANOĞLU

SEN YÜRÜRSEN

Sen yürürdün
Zaferler yürürdü ardından
Fethe susamış şehirler
Mevsimler hazır kıtan
Güneş bir mızrak boyu askerindi senin
Ey asırlar güzeli
Oku yıllanmış bir gazel de ağrımız dinsin
Ölmenin huzurunu duyur insanlara
Son bir kez
De ki toprakladır son öpüşme
Sünnete muhaceretlikten önce
Acılar biter sen yürüyünce

Sen de biliyorsun ki
Sen kalkarsan Ölüdeniz`de kalkacaktır ayağa
Kervan konacak Yusuf kuyudan çıkacaktır
Bir bayrak
Rihter ölçeğinde dalgalanacaktır düştüğü yerde
Kırık bir saz akord bulacaktır deprenişinden
Saatler kuşluk vaktini kuşanacaktır
Seherden sonra tanyeri görününce
Bilirsin sen yürüyünce

Sen koşunca başlayacak varlığın koşusu
Karanlık korkusu karanlıklara karışacak
Ah barışacak bıçakla boğaz
Günahtan başkasını görmeyecek namlular
Ve sen atını Boğaziçi Köprüsü`ne süreceksin
Peşinden gözyaşları ve hıçkırıklar yürüyecekler
Bir mahşer provası gibi
Sonra bir merhamet yağmuru yağacak gönlünce
Sen yürüyünce

Her şey sende düğümleniyor
Çözülmüş bir sırrın çilingirisin sen
Bahar rüzgarının anahtarı sende
Sen bir çığlık olup yürümelisin
Gökler sana ritim olsun diye gürlemeli
Terlemeli vicdanlarımız ince ince
Boz atlı Hızırlar bulvarlarında yürümeli
Cümle güleceğiz güller betonda büyüyünce
Ama sen yürüyünce

Süleyman PEKİN

KUŞ GRİBİ (TAVUK VEBASI)

Prof Dr. Arif Altıntaş
Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi,
Biyokimya Anabilim Dalı

Kanatlı hayvanların bulaşıcı bir hastalığı olan Kuş gribi Türkiye'de ilk kez Balıkesir ili Manyas ilçesi Kızıksa Beldesi'nde açık alanda yetiştirilen hindilerde 5 Ekim 2005'de ortaya çıkmış ve ilk aşamada 2000 hindi telef olmuştur. Laboratuvar analizleri sonucunda hastalık etkeni virusun insanlara geçebilen tipte (H5N1) olduğu tespit edilmiştir. Karantina altına alınan yörede gerekli diğer tedbirler Tarım Bakanlığı yetkililerince alınmış ve 3 km yarıçaplı bir alanda tüm kanatlı hayvanlar itlaf edilmiştir. Daha sonra 27 Aralık 2005'de yapılan resmi açıklama ile Iğdır'ın Aralık ilçesinde kendini gösteren hastalık kısa sürede komşu illerde de ortaya çıkmış ve ülkenin yaklaşık 2/3'ünün karantina altına alınmasını gerektirmiştir. Hastalık 22 Ocak 2006 itibarıyla toplam 1 160 000 kanatlı hayvanın itlaf edilmesine ve 4 kişinin ölümüne neden olmuş, kanatlı sektörünü ve dolayısıyla da ekonomiyi zora sokmuştur. Hükümet kanatlı sektörünü kısmen destekleyen bir dizi ekonomik tedbiri uygulamaya koymuştur.

Hastalığın evcil kanatlılara bulaştırılmasında göçmen kuşlar en büyük etken olup ülkemizin kuşların göç yolları üzerinde olmasının bu sonucu doğurduğu kabul görmektedir. Göçmen kuş hareketinin önemli uğrak yeri olan ülkemizdeki tüm sulak alanlarda hastalığın ortaya çıkma riski bulunmaktadır. Bu nedenle, bu bölgelerin tamamında üreticilerin ve yetkililerin hastalığın bulaşmasına ve yayılmasına karşı dikkatli olmaları gerekmektedir. Açık alanlarda yetiştirilen kanatlı hayvanların göçmen kuşlar ve bunların bulaşıcılarıyla temasını engelleyecek tedbirlerin alınması gere-

kir. Bu bölgeler ilgililerce denetim altında bulundurulmalı, göçmen kuşlar ve kümes hayvanları sürekli kontrol edilmelidir.

Genetik çalışmalar sonucu virüsün kuşlardan insanlara geçtiği ve H5N1 alt tipinin özel bir öneme sahip olduğu ilk kez 1997'de ortaya konmuştur. Ancak, virüsün insandan insana bulaştığına dair bir kanıt rastlanmamıştır. Virüs, sadece bu virüsü taşıyan hayvanlarla doğrudan temas kuran insanlara bulaşır. Kuş gribinin, insanlara bulaşan

normal grip virüsleriyle bağlantısı bulunmasından ve yeni ölümcül bir virüs haline dönüşerek, etkisini dünya genelinde göstermesinden (pandemi) endişe edilmektedir.

Virüsün insandan insana bulaşabilme özelliğini kazanabilmesi, başlıca iki mekanizma üzerinden mümkün olabilir. Bunlardan birincisi, bir insanda veya bir domuzda aynı anda insan ve kuş grip virüslerinin enfeksiyon yapmasıdır. Bu durumda insan ve kuş gribi virüsü arasında genetik materyal alışverişi gerçekleşebilir. Böyle bir alışveriş gerçekleşecek olursa H5N1, insandan insana kolayca bulaşabilen bir virüs kimliğini kazanabilir ve vaka sayısı birdenbire artarak hastalık hızla yayılır. İkinci mekanizma, çok daha yavaş gerçekleşen, adaptasyonla sonuçlanan bir genetik değişim (mutasyon) mekanizmasıdır ki burada virüsün insan hücrelerine bağlanabilme yeteneği insanlarda gelişen her enfeksiyon sırasında gittikçe artar.

Küresel bir salgını önlemenin en iyi yolu, kuşları virüsten tamamen arındırmaktır. Ancak, bunun kısa sürede gerçekleşmesi mümkün görünmemektedir. İnsanoğlunun tüm teknolojik ve bilgi birikimi bu konuya seferber edilerek insandan insana geçişi önlemenin yolu bulunmalıdır. Bu bağlamda, tüm toplumlara yetecek kadar aşı üretimi şüphesiz önemlidir. Ancak, uzmanlar aşı üretiminin ve uygulamasının çok zor ve riskli olacağını ve salgın çıkmadan önce gerekli önlemlerin alınmasının daha pratik ve daha ekonomik olacağını savunmaktadırlar.

Kuş Gribi nedir ?

Tavuk vebası olarak da bilinen Kuş gribi A tipi kuş gribi virüsünün yol açtığı ve tüm kanatlı hayvanların solunum ve sindirim sistemini etkileyen çok bulaşıcı bir hastalıktır. Bütün kanatlı türleri hastalığa hassastır, fakat, hastalık tavuk ve hindilerde en şiddetlidir.

Hastalık Etkeni nedir ?

Etken, 80-120 mm büyüklüğünde, zarflı, dış yüzü Hemaglutinin (HA) ve Nöraminidaz

(NA) denen antijenik özellikte iki protein ile kaplı bir RNA'lı virustur. Virüsün A, B, C tipleri enfeksiyona neden olmaktadır. Tip A kanatlı, insan, domuz ve atlarda, Tip B ve C ise sadece insanlarda etkilidir. Tip A virüsü antijenik iki yüzey glikoprotein yapısına göre alt tiplerine ayrılır (HA'nın 15, NA'nın ise 9 tipi mevcuttur). Kuş gribi virüsünün 15 alt tipi (H1N1, H5N1, H7N7, H9N1...) bilinmektedir. Bunlardan sadece biri olan H5N1 çabuk mutasyona uğrama ve diğer hayvan türlerini enfekte eden virüslerden genler kazanma arzusunda olan bir yapıdadır.

Virus embriyolu tavuk yumurtasında gelişme ve eritrositleri hemaglutine etme (bir araya getirme) özelliğindedir. Bu özellik enfeksiyonun tanısında yardımcı olmaktadır. Virüs bu yapısına bağlı olarak deterjan gibi yağ çözücüler ile inaktivasyonlara direnç gösterir. Etkinliği formalin, beta propiolakton, eter, sodyum deoksikolat, hidrosilamin, sodyum dodesilsülfat ve amonyum iyonları ile kısmen kaybolabilmektedir. Yüksek ısı, yüksek pH, izotonik olmayan ortamlarda virüs infektivitesini kaybedebilir. Bu virüsler hastalık yapma özelliklerini düşük sıcaklıklarda uzun süre koruyabilirler. Sıcakta (>70°C) ise, aktivitelerini kaybederler. Etken gübrede soğukta en az 3 ay, bulaşık suda 22°C'de 4 gün, +4 °C'de 30

gün yaşayabilir. 0 °C'de 30 günden fazla, dışkıda +4 °C'de 30-35 gün, 20 °C'de sadece 7 gün etkinliğini koruyabilir.

Laboratuar araştırmaları, virüsün değişik kökenlerinin yüksek düzeyde hastalık yapma gücüne sahip olduğunu ve insanlarda şiddetli hastalığa yol açabileceğini göstermiştir. Virusun hastalık yapma gücü ve sürü duyarlılığına bağlı olarak inkübasyon süresi bireysel olarak birkaç saat ile 3 gün arasında değişmektedir. Sürüde etkisini göstermesi ise ortalama 14 günü bulmaktadır.

Hastalığın klinik belirtileri nelerdir ?

Kuş gribi, kanatlılarda ilk belirtilerini, iştahsızlık ve tüylerin buruşmasıyla gösterir. Hastalığa yakalanan hayvanların ateşlerinin yükseldiği, halsizleştikleri, ishal oldukları, aşırı susuzluk çektikleri gözlenir ve deri altında şişlikler meydana gelir. Enfeksiyonda, solunum yolu belirtileri tipik bulgular olarak karşımıza çıkmakta ve tıksırma, hırıltı, göz yaşı akıntısı, sinüzit, şeklinde kendini göstermektedir. Yumurta verimi döneminde olan tavuklarda bazen yumurta veriminde belirgin düşme gözlenebilir. Hayvanların baş kısımlarında ödeme bağlı olarak gelişen şişkinlik ve siyanoz, ibik ve sakalda mor renk, yeşilimsi ishal, eklemlerde ve bacaklarda ekimotik renk açılmaları ve kanamalar ile akut bir solunum güçlüğü gözlenebilir.

İnsanlardaki ilk belirtiler ise ateş yükselmesi, öksürük, boğazda hassaslık, eklem ve kas ağrısı, göz enfeksiyonları, burun tıkanıklığı, solunum zorluğu ve zatürredir. Hastalık hiç hissedilmeyecek derecede hafif bulgularla seyredebileceği gibi, ani ölümlere yol açan yüksek ölçüde bulaşıcı ve öldürücü şekilde de görülebilir.

Kuş gribi hangi yollarla yayılabilir ?

Hastalık dünyanın hemen her tarafında ve her koşulda görülebilir. Tavuk, hindi, bildircin, sülün, kaz, ördek, martı, papağan, şahin, ispinoz vb. türlerde hastalık görülmektedir. Enfeksiyonun yatay olarak ülkeler arasında yayılmasında en önemli vasıta su kuşları ve diğer göçmen kuşları olarak belirtilebilir. Su kuşları ve sahil kuşları hastalığın uzun vadeli doğal rezervuarıdır. Göçmen kuşlar etkeni göç yolları üzerinde dışkı, ağız ve tükürükleriyle çıkartarak çevreye bırakabilir ve bu şekilde kanatlı çiftliklerini bulaştırabilirler. Virüs içeren salgı, dışkı ve kanatlıların leşlerinin kirlettiği her hangi bir madde, örneğin hayvan yemi, içilebilen su, kümes, hava, yem kabı, böcek ve kanatlılar kuş gribini yayabilir. Salgınların yayılmasında canlı kanatlı hayvan pazarlarının önemi de büyüktür. Virus, solunum sistemi salgıları aracılığı ile ve aerosol (damla) tarzında bulaşabildiği gibi, konjonktival ve dışkı yolu ile de etrafa saçılmaktadır. Bunun yanında insektlerden; özellikle karıncalar yayılma da etkin rol oynayabilir. Virus kanatlı ve memelilerin fekal materyalinde, yem, su, ekipman, tedarikçiler, kasalar, kıyafetler, dağıtım araçları ve insektlerde bulunabilir. Bu yüzden, tedarik ve pazarlama servisinde çalışan kişi ve ekipmanlar aracılığı ile virus diğer alanlara da yayılmaktadır. Yumurta yolu ile olan bulaşımın embriyonal değil de kabuk yolu ile mekanik bir bulaşma olduğu kabul görmektedir. Virüsün, tavuk ürünlerinin yenmesi yoluyla bulaştığına dair bir kanıt rastlanmamıştır. Virüsün öldürülmesi için, tavuk ürünlerinin en az 70 derecede pişirilmesi yeterli görülmektedir. Kümes hayvanlarıyla temas edenlerin 10 dakika içinde ellerini sabunla yıkamaları ve

kuş leşlerinin diğer objelerden uzak tutulması gerekmektedir. Hastalığın yatay bulaşması (hayvandan hayvana bulaşma) çok rastlanan bulaşma şeklidir. Dikey bulaşma (tavuktan yumurta yoluyla civcive geçiş) ile ilgili kesin bir kanıt bulunmamaktadır. Bulaşma hayvandan hayvana çok hızlı olur ve hastalığın ölüm oranı yüksektir (%100). Hayvandan insana bulaşma ise kolay olmamaktadır ve ölüm oranı daha düşüktür (%50).

Kuş gribi tanısı nasıl konur ?

Klinik bulgular genel olarak belirleyici olmamaktadır. Diğer viral enfeksiyonlar ile karı-

şabilen belirtiler gözlenebilmektedir. Newcastle Hastalığı, akut pastorellozis (kolera), pnömovirus, akut salmonellozis ve toksikozlar ile karıştırılabilir. Kesin tanı virusun izole edilmesi ve tanımlanması ile olur. Kuş gribi, basit olarak boğazdan alınan süprüntü ve kan örneklerinin tahlil edilmesiyle anlaşılmaktadır. Embriyolu tavuk yumurtalarında 9-11. günlerde yapılan uygulamalar ile virus izole edilebilmektedir. Hemaglutinasyon (H) ve hemaglutinasyon inhibisyon (HI) enfeksiyonun tanısında yardımcı olabilmektedir. Serolojik tanıda ayrıca; Agar Gel İmmunodiffüzyon (AGID), ELISA, Komplement Fiksasyon (CF), Nöraminidaz İnhibisyon (NI), Single Radial Hemolysis (SRH) ve Virüs Nötralizasyon (VN) ve Reverz Transkriptaz-Polimeraz Zincir Reaksiyon (RT-PCR) kullanılmaktadır.

Kuş gribi yüksek düzeyde bulaşıcı bir hastalık olmasından dolayı virus örneklerinin toplanma işlemi ve testlerin Tarım ve Köyüşleri Bakanlığı tarafından saptanan ve biyogüvenlik düzeyi 3 (BSL-3) olan laboratuvarlar tarafından yapılmalıdır. Etkenin tanımlanması son derece hızlı ve doğru yapılmalı ve sonuç yetkililere anında duyurulmalıdır. Manyas'ta hasta hayvanlardan alınan örneklerde virusun H5 tipinde olduğu Bornova Araştırma Enstitüsü laboratuvarlarında ve H5N1 tipte olduğu ise İngiltere'deki referans laboratuvarında saptanabilmektedir.

Hastalığın tedavisi var mı ?

Kuş gribinin kesin bir tedavisi yoktur. Bazı ülkelerde korunma veya tedavide M2 inhibitörleri (Amantadin, Rimantadin) veya Nöraminidaz inhibitörleri (Oseltamivir "Tamiflu" ve Zanamivir "Relenza") kullanılmaktadır. Ancak, H5N1 alt tipin M2 inhibitörlerine dirençli olduğu gösterilmiştir. Bu ilaçlar antiviral ilaçlar olup özellikle kuş gribine özgün değildir, sadece klinik belirtileri hafifleterek hastalığın bulaşıcılığını azaltabilir. Hastalık belirtileri başladıktan sonra 48 saat içinde tedaviye başlanırsa ilaçların beklenen etkileri gözlenebilir.

Hastalar iyileşir mi?

H5N1 tip kuş gribine yakalanan kümes hayvanlarının gerek hastalanma oranı, gerekse ölüm oranı yüzde yüze yakındır. Hayvanlarda iyileşme görülmez. Hayvanların aşılama yoluyla hastalıktan korunmaları gerekir.

İnsana bulaşması halinde antiviral ilaçlar yanında bağışıklık sistemini güçlü kılan vitamin, mineral madde desteği vb bir sağaltım ve aşılama programları uygulanabilir. Ancak, hastalığa yakalanmamak için gerekli tedbirlerin alınması ve bağışıklık sistemini zayıflatılacak her türlü eylemden uzak kalınması daha ucuz ve daha pratik görülmektedir.

Kuş gribinin aşısı var mı ?

Kuş gribinin şu an için ticari aşısı yoktur. Hastalık etkeni olan virusun özelliği nedeni ile mutasyona çok müsait olması bu virüse yönelik aşı geliştirilmesini de olumsuz yönde etkilemektedir. Geliştirilecek olan inaktif aşılar da aşı suşunun homolog suşlardan oluşturulması gerekmektedir. Şu anda kullanılmakta olan grip aşısı H5N1 virüse karşı kesin koruma sağlamamaktadır. Serotipler arasında kros koruma söz konusu değildir. Aşının ancak o bölge ya da ülkede görülen serotipi ile hazırlanması gerekmektedir. Dünyada prototip kuş gribi virüsüne karşı aşı üretimi çalışmaları devam etmektedir ancak bu kadar yüksek patojenitesi olan bir virüsün aşıda kullanılabilir hale getirilmesi ve aynı zamanda etkinliğinin de korunması zaman isteyen bir süreçtir. Ancak bu sürecin büyük kısmı geçirilmiş durumdadır ve şu anda kuş gribi aşısı insanlarda klinik araştırma düzeyindedir.

Kuş Gribine karşı alınması gereken önlemler nelerdir ?

Kuş gribine karşı en etkin koruma yöntemi arasında biyogüvenlik önlemleri ön plana çıkmaktadır; Biyogüvenlik önlemleri şu şekilde sıralanabilir; insanlar, ekipman, ayakkabı, elbise, taşıtlar, yem, su, gübre, yabani kuşlar. Bu faktörler üzerinde yapılacak kontroller neticesinde yatay yayılma eğiliminde olan enfeksiyondan korunabilme şansı yüksektir. Ayrıca, kümeste iyi bakım ve besleme koşulları kuş

gribinin önlenmesinin anahtarıdır.

Avrupa Birliği direktiflerine göre; hastalık çıktığı yörede koruma ve izleme bölgesi oluşturulması için, 1 km tampon bölge içindeki enfekte sürülerin imha edilmesi, koruma bölgesinin oluşturulması, bölgenin izlenmesi ve enfeksiyonun yayılmasının önlenmesi hedeflenmelidir.

Salgın ortaya çıktığında; enfekte çiftliklerin karantinaya alınması ve dezenfeksiyonu, potansiyel olarak etkilenen sürülerin itlafı hastalığın yayılmasını engellemek için alınacak önlemlerin başında gelir. Daha sonra diğer tedbirler alınmalıdır:

Hastalık çıkan bölgede insan ve hayvan hareketleri sınırlandırılmalı,

Hastalık şüpheli sürülerden hemen materyal alınmalı ve sonuçlar belirleninceye kadar bu sürüler kesime gönderilmemeli,

Materyal gönderme işlemi çok dikkatli ve titiz olarak yapılmalı, nakil sırasında etrafa bulaştırmamalı,

Köy tavukları kontrol altına alınmalı ve serbest dolaşmaları engellenmeli,

Çiftlik hayvanlarının serbest dolaşımı engellenmeli ve sınırlı bir alanda beslenmeli,

Çiftlik giriş çıkışları dezenfekte edilmeli ve ayak paspasları bu dezenfektanlarla (deterjanlar, amonyum tuzları, formalin, iyot bileşikler, eter, %4 sodyumkarbonat, %0,2 sitrik asit vb....) muamele edilmeli,

Hastalık çıktığı saptanan kümesin çevresindeki sağlıklı sürüler hemen hastalık belirlenen bölgede olmayan en yakın kesimhanede kestirilmeli,

Kuş alanlarının olduğu yerlerde avlanma yasağı getirilmeli,

Bir an önce kuş gribi aşısı üretimine geçilmeli ve bu etken ile araştırmalara hız verilmeli, aşı geliştirildiği taktirde bölgenin 5 km lik çevresindeki kümes hayvanlarına acil aşılama yapılmalı,

Yetiştirici eğitimi başta olmak üzere hastalıkla mücadele programları geliştirilmeli,

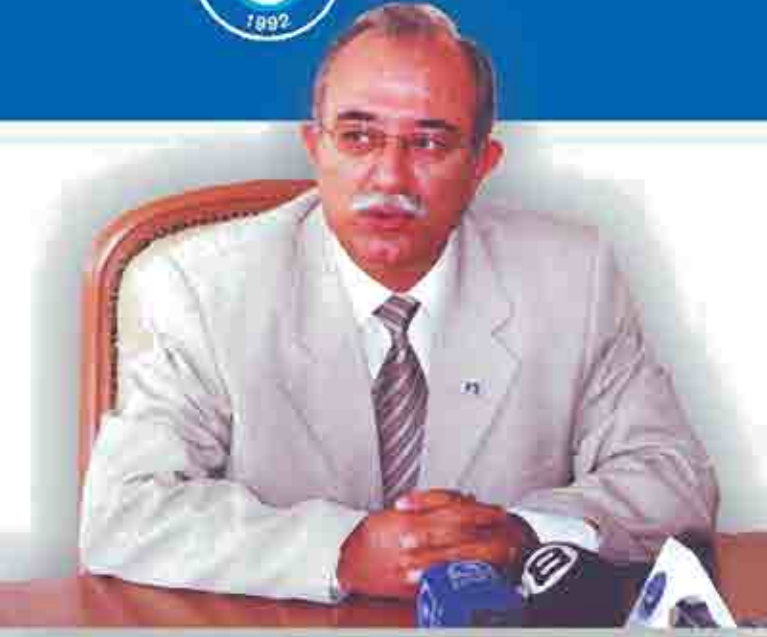
Toplumun bilgilendirilmesi ve bilinçlendirilmesi sağlanarak üreticisi, bakıcısı, yazılı ve görsel basını ve bürokrasisi ile ülke bazında bir panik havası yaratılmamasına ve sektörün ve ülke ekonomisinin daha fazla zarar görmesine meydan verilmemeli ve gerekirse sektörün ayakta kalabilmesi için devlet desteği sağlanmalıdır. Bu konuda herkes ve her kesim üzerine düşeni hassasiyetle yerine getirmelidir.

En uygun koşullarda bile bu tarz bir salgının sınırlandırılması 2-3 yıla uzayabilir. Bu nedenle, alınan önlemlerin sabırla ve titizlikle uygulanması gerekmektedir. Kuluçka süresince, yeni kuş gribi olgusunun her zaman ortaya çıkma olasılığı vardır. Bu yüzden kuş gribi salgını görülmüş olan bölgede uygulanan ablu-

kanın kaldırılması için, son kümes hayvanının itlaf edilmesinden sonra en az bir kuluçka süresi kadar beklenmelidir. Öldürülen kümes hayvanlarının vücutlarında H5N1 tipi virüs bulunabilir. Kuş gribinin kaynağının kökten temizlenmemesi durumunda, bu gribin virüsü tekrar bölgede yayılabilir. H5N1 tipi kuş gribi salgınının tamamen ve kökten yok edilmesi için bu çevredeki kümes hayvanlarının tümünün öldürülmesi gerekmektedir. Bunun nedeni, bu çevredeki kümes hayvanlarına kuş gribinin çok kolay bulaşabilmesidir. Devletin ilgili politikaları uyarınca, doğrudan itlaf edilen ve kuş gribi virüsü taşıdığı doğrulanan evcil hayvanlara ve bu tür hayvansal ürünlere yönelik tazminat sistemi uygulanmaktadır.

Sonuç

Türkiye bundan böyle panik havası yaratmadan, beslenme alışkanlıklarını değiştirmeden, yetkililerin ve uzmanların önerilerini dikkate alarak Kuş gribi ile birlikte yaşamaya alışması gerekmektedir. Çünkü, salgınların baş sorumlusu göçmen kuşlar mevsimsel olarak sürekli tepemizden geçmekte ve etrafı bulaştırmaya devam etmektedir. Kuşlarda hastalık etkeni virüsü yok etmek belki kestirme ve en akılcı yoldur fakat maliyetin ve başarıya ulaşip ulaşamamanın sınırlarını belirlemek oldukça güç görünmektedir. Aşılama yoluyla bağışıklık sağlanması düşüncesi de ciddi şekilde tartışılmaktadır. Şu aşamada dikkat edilmesi gereken en önemli husus kanatlılarda çıkan salgının etrafa yayılmasının engellenmesi ve insan sağlığının korunmasıdır. Bu bağlamda, yetkililer hastalığın çıktığı yerde söndürülmesi yönünde gerekli tedbirleri almaktadırlar. Bizlere düşen en önemli görevin; hastalıklı hayvan ile ya da virüs ile bulaşık herhangi bir materyal ile direkt temastan kaçınmak, böyle bir temas olduğunda vakit geçirmeden elleri sabunlu su ile yıkamak ve uzmanların önerileri doğrultusunda hareket ederek hayvansal protein açığını kapatmada önemli bir kaynak olan kanatlı eti ve yumurtasını soframızdan eksik etmemek olmalıdır kanısındayım.

DOBRA DOBUR

İsmail KONCUK

Türk Eğitim-Sen Genel Sekreteri

ikoncuk@turkegitimsen.org.tr

Sendikacılık son yıllarda kan kaybetmeye başladı. Dünyada sivil örgütlenmenin son derece hızla arttığını düşündüğümüzde, ülkemizde sendikalaşma oranının düşmesi incelemeye değer bir konudur.

Sendikal faaliyetlerin hız kesmesi ifadesi, eleştirel bir ifade olarak algılanmamalıdır. Bunu şöyle açıklayabiliriz. Bugün, memur sendikacılığı faaliyetler bakımından, düne göre daha çok çeşitlilik arz etmektedir. Fakat, etkili sendikacılık perspektifinden baktığımızda göz doldurmamaktadır. Sendikalar günümüzde memurları ilgilendiren her konuda tepki koymakta, sık sık alanlara inmektedir. Üzülerek ifade ediyorum ki; oluşturulan bu tepkilerin çözüme ciddi katkı sağladığını söyleyebilmek mümkün değildir. **İşte, etkili sendikacılık burada büyük darbe almaktadır.**

Etkili sendikacılık; kitlelere hakim olma, yönlendirebilmektir. Memur sendikalarının bunu başarabildiğinden söz edemeyiz. Çok daha önceleri daha büyük eylemler yapabilen sendikalar, bugün 40-50 kişilik gruplarla eylemler yapmak zorunda kalmaktadır. Şu tespit herhalde yanlış olmaz; **SENDİKAL FAALİYETLER KAMU ÇALIŞANLARI ELİYLE ETKİSİZLEŞTİRİLMİŞTİR.**

Bunu bir suçlama olarak anlamamalıyız. Ama gerçek budur. Şunu bilmek zorundayız; **SENDİKALARIN TEK GÜCÜ ÜYELERİNDEN ALDIĞI GÜÇTÜR.** İçinde üyelerin olma-

dığı, destek vermediği hiç bir eylem ve etkinlik başarılı olamaz. **BU SEBEPLE, ALINAN EYLEM KARARLARI ÖLÜ DOĞMAKTADIR ve SONUÇ ALMAKTAN UZAKTIR.** Buna bir de, üye yapma konusundaki sıkıntılar eklenince, yaşanan problem içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Burada şunun altını çizmek zorundayım; **bu durumda kaybeden sendikalar değil, kamu çalışanlarının ta kendisidir.**

Son olarak yaşadığımız DENGİ TAZMİNATI konusunu örnek vermek istiyorum. 40+40=80 YTL toplu görüşmelerde elde edilen bir kazanımdı. Hükümet ve sendikalar bu konuda MUTABAKAT METNİ'ni imzalamıştı. 4688 sayılı Kanununun 34. maddesine göre hükümet bu konuda 3 AY İÇİNDE kanuni düzenlemeleri yapmak zorundaydı. Ancak, aradan 5 aydan fazla bir süre geçmesine rağmen düzenleme yapılmadı. Akabinde, sendikaların hemen hepsi Hükümeti kınadılar. Üst düzey görüşmeler yapılarak, hükümetin imzasının arkasında durması gerektiğini söylediler. Bütün yapılanlar basında, internet sitelerinde, dergi ve bültenlerde yer aldı.

Bu olayda, normal olarak, kamu çalışanlarının husumeti hükümete yönlendirmesi gerekmektedir. Fakat tam tersi olmuş, sendikalar, bu konuda hiçbir şey yapmamakla suçlanmış, bir çok kamu çalışanı sendikadan istifa edeceği tehdidinde bulunmuştur. Atasözü bir kere daha doğrulanmıştır; **E.ĞİNİ DÖVEME-**

YEN PALANINI DÖVER.

Alabildiğine eleştiri, ancak, iş desteğe gelince ortada çok az insan kalmaktadır. Halbuki, iktidarların en büyük korkusu BÜYÜK KİTLELERDİR. Çözüm kolaydır, önce diyalog, çözülmemesi halinde MEYDANLAR, AMA HINCA HINÇ DOLU MEYDANLAR. Böylesine manevra kabiliyetine sahip, kitlelere yön verme kudretinde olan sendikaların, bu güçlerini zaman zaman göstermek kaydıyla, talepleri her zaman cevap bulacaktır.

Peki çözüm bu kadar kolaysa, neden başaramamaktadır?

* Sendikalara yeteri kadar güven duyulmamaktadır. Bazı sendikaların, yıllardır, ortaya koyduğu, her olaya ideolojik bir çerçeveden bakma hastalığı, bu duyguyu, kurvetlendirmiştir. Öylesine bir inanç geliştirilmiştir ki, yapılan her faaliyetin arkasında siyasi bir amaç aranmaktadır.

* Çözüm iktidardan beklenmektedir. Kamu çalışanlarının bir çoğunun inandığı tek güç iktidardır. İktidara yakın durmak çözüme ve hedefe ulaşmanın ilk ve en önemli adımı olarak görülmektedir. Sivil örgütlenmenin yeterli başarıyı sağlayamadığı ülkelerde, bu, tabii bir sonuçtur.

* Yöneticilerin çalışanlar üzerindeki baskısı. Bir çok yöneticinin, makamını koruma adına, kendisini iktidarla aynileşmek zorunda hissettiğini hepimiz biliyoruz. Dolayısıyla, yöneticilerin bu tutumu çalışanları tedirgin etmekte ve oluşan bu yapıya uygun davranmak istenmektedir.

* Bir kısım sendikaların siyasi iradeyi arkalarına alarak güç göstermeleri. Bu durum bazı kamu çalışanlarını bu sendikalara yönlendirmekte, diğer sendikalar üye olmak, faaliyetlere katılmak, eylemlere destek vermek düşüncesindeki kamu çalışanları ise, böyle bir ortamda kim vurduya gidebileceği endişesiyle VUSLATI BİR BAŞKA BAHARA ERTELEMEDİR. Bu şekilde davranmak faydacı anlayışın temel şartı olarak görülmektedir.

* Sendika kanunu yetersizdir. GREV ve TOPLU SÖZLEŞME HAKKI yoktur. Sendikaların üyeleri adına bir fark yaratacak büyük bir kazanımı olmamaktadır. DOLAYISIYLA

KÜLFETİ ÜSTLENMENİN HİÇBİR GEREĞİ YOKTUR.

* Medyanın etkisi. Dikkatleri başka yönlere çeken medya, toplumsal düşünme kabiliyeti ve reflekslerini köreltmektedir. Haberler bile magazin haberleri şeklinde sunulmaktadır.

* İktidarların, sivil örgütlenmeleri siyasi bir yapıymış gibi takdim etmeleri. Sivil örgütlerin iktidara yönelik eleştirileri, hükümetler tarafından siyasi amaçlı faaliyetler veya istekler olarak damgalanmaktadır. Bilhassa, AKP iktidarı bu metodu büyük bir başarıyla kullanmaktadır. Bu durum, kamuoyunu son derece olumsuz etkilemekte, sendikalar tarafından oluşturulan tepkiler, peşin hükümle değerlendirildiğinden, kitlelerden destek görmemektedir.

Bütün bunlar veya birkaçı veya benim yazamadığım sizin düşünebileceğiniz sebepler bir araya gelince ETKİLİ SENDİKAYI oluşturmak zorlaşmaktadır.

Bir çam fıstığı 10 yılda büyüyor, 20 yıl sonra ürün vermeye başlıyor. Geçenlerde, televizyonda Bergama'nın Kozak yaylasında tohumdan çam fıstığı ekenleri gördüm. 20 yıl sonra ürün verecek çam fıstığını kimin için ekiyorlar diye düşündüm. Sadece kendimiz için değil 20-30 yıl sonra bu ülkede yaşayacak olanların sorumluluğunu da bugünden hissetmemiz gerektiğine bir kere daha inandım. O halde, bugün sıkıntı da verse, doğru bildiğimiz yolda devam etmek zorundayız. Bu sorumluluğu yerine getirmenin, insanı, diğer varlıklardan ayıran en temel farklardan olduğuna inanıyorum.

Kendisini sonsuz ve doyumsuz bir yalnızlığa iterek, toplumun BEN duygusu hızla yükselmektedir. BEN merkezli davranışları hayatının merkezine koyan insanlar için "toplumsal düşünme" diye bir kavram söz konusu değildir. BİZ olmanın tadını ve kudretini hiçbir zaman hissetmeyenler, kendilerini, bugün için, kârlı görmektedir. Halbuki esas kâr; BİZ OLMAKTAN GEÇMEKTEDİR. Huzur ve mutluluk, böylesine düşündüğünüzde, bir başka lezzettir.

"ZARARIN NERESİNDEN DÖNERSEK KÂRDIR" düşüncesiyle, saygılar sunarım.

BÖLÜCÜYE AF VAR, MEMURA YOK

Mustafa KIZIKLI

Genel Teşkilatlandırma sekreteri
mkizikli@turkegitimsen.org.tr

Memur sendikalarıyla hükümet arasında 2004 sonbaharında yapılan pazarlıklar sırasında memurlara disiplin affı çıkartılması kararı ve-rilmişti.

Bu husus başbakan yardımcısı Mehmet Ali Şahin tarafından şahsen beyan edilmiş ve toplu görüşme zaptı dahilinde imza altına alınmıştı.

Hükümet 2004 yılı sonuna kadar çıkartmayı öngördüğü bu yasayı gecikmeli olarak tasarı haline getirerek 2005 baharında TBMM'ye iletmış, Adalet Komisyonunda kabul edilen tasarı Haziran 2005'de nihayet gündem sıralamasına girebilmiştir.

Hükümet tarafından hazırlanan ve Adalet Komisyonu'nda kabul edilen tasarı da aşağıdaki ayrıntılar vardır:

Tasarı, 23 Nisan 1999'dan önce işlenen disiplin suçlarının affını öngörüyor. 23.4.1999 tarihinden 14.2.2005 tarihine kadar işlenmiş fiillerden dolayı verilmiş disiplin cezaları bütün sonuçları ile affedilmesini düzenliyor. Tasarı, "devletin şahsiyetine karşı işlenen suçlarla basit veya nitelikli zimmet, irtikâp, rüşvet, hırsızlık, dolandırıcılık, sahtecilik, inancı

kötüye kullanma, dolanlı iflas gibi yüz kızartıcı veya şeref ve haysiyet kırıcı suçlar veya istimal ve istihlâk kaçakçılığı dışında kalan kaçakçılık, resmi ihale ve alım satımlara fesat karıştırma, devlet sınırlarını açığa vurma suçlarını kapsam dışında bırakıyor. Askeri personel kapsam dışı Memur ve diğer kamu görevlilerinin disiplin cezalarının affına ilişkin tasarıda askeri personel ise kapsam dışında tutuluyor. Tasarı, 926 sayılı Türk Silâhlı Kuvvetleri Personel Kanu-nu, 3466 sayılı Uzman Jandarma Kanunu, 3269 sayılı Uzman Erbaş Kanunu ile 357 sayılı Askeri Hâkimler Kanununa tâbi personel hakkında disiplin cezalarının affının uygulanmayacağını düzenliyor.

Temmuz 2005'de TBMM'nin tatile gireceği gün akşam saatlerinde Genel Kurula inen tasarı Hükümetin kasıtlı olarak yerini almaması, tasarisına sahip çıkılmaması sonucu ertelenmiştir.

Memur Disiplin Affı tasarısı daha sonra TBMM gündeminin 50-60. sıralarında tutulmuş, verilen söz yerine getirilmemiştir. Bakan Mehmet Ali Şahin her gün futbol, magazin vs. konularda beyanat verirken bu konuda en ufak bir açıklamadan dahi kaçınmaktadır:

Af hassas bir konudur, af sözü verilip beklenti içine sokulan insanlara verilen manevi ızdırabı Başbakan nasıl bilmez? Sözü verilen bir memur affını dahi çıkartamayan bu hükümet bu ülkenin sorunlarını nasıl çözebilir? Vurgunculara, soygunculara, katillere, PKKya, hortumculara af çıkartan devlet memuruna basit bir disiplin affını neden "söz verip imza atmasına rağmen" çıkartmaz? Maliye Bakanının şaibeli durumunu aklamak için bütün AKP millet vekilleri mecliste hemen toplanıp işi kotarıyorken, memur affı için neden toplanmazlar? Üstelik şu anda af bekleyen bir çok memur, DSP iktidarı döneminde sırf inançlarından dolayı disiplin cezaları almışken, bu iktidar din-iman diyerek insanlardan oy almamı?

Söz namustur, namuslu insanlar verdikleri sözü tutarlar...

Gelelim madalyonun diğer yüzüne.

Disiplin cezalarının affını bekleyen bir çok memur arkadaşımız (maalesef %80 civarında bir oran) henüz bir sendikaya üye değildir. Kendileri için mücadele eden, bu affın toplu görüşmede imza altına alınmasını sağlayan sendikaya destek vermek ve bu affın bir an önce çıkartılması için sendikanın elini güçlendirmek yerine, sanki yasayı çıkartmayan, meclise gitmeyen, ipe un seren sendikaymışçasına haksız ve maksadı aşan ifadelerle sendikaları eleştirmektedirler. Şuna dikkat edilmelidir; her şeye rağmen, bu arkadaşlarımızın büyük bir bölümü sendika üyesi olmamasına rağmen, memur sicil affını gündeme taşıyan, hükümet tarafıyla tartışmaya açan, söz alan, altına da imza attıran ve yasalaşması için meclise inme noktasına gelmesini sağlayan, örgütlü bir sendikal güçtür.

Örgütlü değilseniz kazanım olabilir mi? Çözümün parçası değilseniz, sorunun parçası olmuyormusunuz?

Memur sicil affının, AKP hükümeti tarafın-

dan seçimler öncesi, göz boyamak için kullanılacağı artık ortaya çıkmıştır. Bir çok konuda olduğu gibi bu af üzerinden de siyasi pirim yapma niyeti, oy avcılığı maksadı bu gün aşkar olmuştur. Adalet ve Kalkınma isimlerini alan iktidar partisinin bu tutumu, adına inat bir hal almıştır.

AKP hükümetinin "kırık bastonu" yandaş ve yalaka sendikadan bu konuda tek ses çıkmamaktadır. Çünkü çanağından yal yaladıkları efendileri onlara "sesinizi kesin!" diye emretmiştir. Bölücülüğü sendikalarının ilkesi haline getiren başka bir sendika ise, kamu çalışanının hakları ve affı yerine, İmralı'daki bebek katilinin haklarıyla, affıyla meşguldür.

30 bin memur af beklerken, bu iki sendika Ordu ilimizde yasadışı eylem yapan vatandaşı, tahrik eden bölücü militanların haklılığını savunmak için ortak deklarasyon yayımlamakta, bölücülük noktasında, ortak icraatlara imza koymaktadırlar.

Memur sicil affı konusunda yine Türk Eğitim-Sen tek örgütsel güç olarak mücadele vermektedir.

Yazıklar olsun size...

Yazıklar olsun memurun mağduriyetini siyaset malzemesi yapanlara...

KÜRESELLEŞMENİN YENİ ÇATIŞMA ALANI: KARADENİZ

Mustafa ATALAY

Küreselleşmeyle birlikte dünyada ve Türkiye'de etnisite ve dini kimlikler kaçınılmaz ve himaye görmektedir. Batılı devletler hakim oldukları para ve medya gücüyle dünyadaki tüm etnik farklılıkları himayelerine alarak bunları beslemekte, büyütme ve kışkırtmaktadır.

Milli devletler tehdit altındadır. Küresel emperyalizm sömürü ve yayılma çarkına en büyük engel olarak bu devletleri gördüğü için bu devletleri düşman ilan etmiştir. Milli devletler, batı ile amaç birliği ilan etmiş sivil toplum örgütleri aracılığıyla ameliyat masasına yatırılmışlardır. Sivil toplum örgütleri ülkelerin en küçük farklılıklarını, AB ve ABD'den fonlanarak saha çalışması, atölye çalışması adı altında dünyanın en büyük ortak bölüneni olan bu ülkelerin eline teslim ediliyor. Milli devletlerin adeta röntgen filimleri çekiliyor. Tarihleri coğrafyaları, mezhepleri, farklı soy isimleri etnik unsur sınıfına sokuluyor. Farklı bölgeler, lehçeler, mezhepler ana çınardan koparılmaya çalışılıyor. Türkmen, Uygur, Azeri, Karapapak, Pomak, Kıpçak, Çepni Türk ırkının boylarıdır. Fakat bu zihniyete göre boylar aşiretler milli kültürü oluşturan unsurun karşısına eşitlenerek çıkartılıyor. Türklük ve Türk kültürü 200 kişilik Keldani seviyesine indirgeniyor. Bu yol, bu gidiş Türk milletini yaralamakta, incitmekte, toplumsal ve milli hafızada kırılmalara yol açmaktadır.

İnsanların olduğu gibi milletlerinde ruhu vardır. Milletlerin ruhunda ekonomik, siyasi,

politik, sportif başarı ve başarısızlıklar deprem faylarında olduğu gibi enerjiler biriktirir. Bu enerji gün olur bir TAYAD gösterisi sırasında çat diye orta yerinden, bir yürekten fışkıran feryat gibi patlar. TAYAD olaylarında bir milletin incinmişliğini, kırılmışlığını, ruhunun örselenmişliğinin isyanını görürsünüz. Bu öfke Türk milletinin ekonomik krizlere, PKK'ya Avrupa birliğinin saldırgan politikalarından. Ve Türk milletinin sigortasının patladığı yer Trabzon olmuştur. Trabzon da ortaya çıkan milli öfke Türk medyası, sivil toplum kuruluşları, AB elemanları tarafından olayların akabinde sığağı sığağına hemen idam sehpasına asılmaya çalışıldı. İnsan haklarının ihlal edildiğinden, toplantı ve gösteri hakkının ihlal edildiği yollu bir sürü Prof. ağızlı martaval söylendi, yazıldı. Fakat koskoca bir milletin harem-i ismetine saldırıldığının farkına dahi varılmadı. Meclis araştırmaları, incelemeler, STÖ ziyaretleri, AB uzmanları ziyaretleri tüm insanların ilgisini Trabzon'a yöneltti. Medyada çarşaf çarşaf Trabzon'u anlatan sosyolojik,

ekonomik, kültürel incelemeler yazıldı.

Trabzon'da ortaya çıkan milli muhalefet, milli direnç kaynağında susturulmaya diz çöktürülmeye çalışıldı. Sanki bir "özür dileyin eey Trabzon halkı sizi affedip bu işi kapatalım" havası yaratıldı.

TAYAD olaylarının Pkk ile doğrudan alakası yoktur. Fakat olaylar öyle bir havaya sokuldu ki tüm bölücü unsurların karşısına Trabzon bir kutup gibi çıkarıldı. Tüm bölücülüğün panzehiri durumuna sokuldu. Ve Trabzon çıkarıldığı yerde öylece yapayalnız bırakıldı.

Trabzon ve Trabzonlular milli mücadele içinde yoğrulmuş insanlardır. 1880-1920 yılları arasında pontus, ermeni çetelerine ve diasporalarına karşı çok büyük mücadeleler vermişlerdir. Pontus ve Ermeni çeteleri Yunanistan'dan Rusya'dan gemiler dolusu insanı bölgeye taşımışlardır. Bu yiğit insanlar silahta, fikirle, politik olarak bu azgınlıklarla mücadele etmişlerdir. Bu dönemde Faik Ahmet BARUTÇU çıkardığı İSTİKBAL gazetesıyla bu azgın azınlıkların propagandalarını boşa çıkarmışlardır. Gazete aynı zamanda Müdafai Hukuk Cemiyetinin yönetim kurulunu oluşturmuştur. Erzurum Kongresi'nin toplanmasında çok emek sarfetmişlerdir. Topal Osman Ağa ile işbirliği yaparak Trabzon, Giresun, Rize'de etnik çetelerin faaliyet göstermesine fırsat tanımamışlardır. Osmanlı'nın parça parça edildiği zamanlarda dahi bu örgütlerin faaliyetlerini durdurmasını bilmişlerdir.

Ekonomik krizler ve AB sürecinde Türkiye'nin elini zayıfladığını düşünen Yunanistan

tan yine Pontus rüyaları görüyor. Yunanistan'da Pontus davası gören ve Pontus ismi taşıyan 176 tane dernek mevcuttur. İsteyen Google'dan Pontus yazıp sonucu görebilir. Özellikle "Karadeniz bölgesinde Müslüman olmuş Rum vardır" propagandası yapıyorlar. Trabzon'un Tonya, Of, Çaykara ilçelerinde Rumca bilen insanlar üzerinde etki sahibi olmaya çalışıyorlar.

Öncelikle şunu söyleyelim ki, bu bölgede yaşamış ve mübadeleyle Yunanistan'a göçmüş Rumlar'ın Yunanlılıkla hiçbir alakası yoktur. Bu insanlar Doğu Roma İmparatorluğunun bakiyesidir. Bu yöredeki 'Rum' ismi Roma'lı anlamında kullanılmıştır. Bunların Yunanlılarla sadece din bağı vardır. İrk anlamında bir alakaları yoktur. Bölgede konuşulan Rumca Pontusça olarak adlandırılır. Bu dili Türklerin anlamadığı gibi Yunanistan vatandaşları da anlamaz. Bu dil sadece bu yörede konuşulmuştur.

Pontus Rum Devleti'ni kuran hanedan Yunan hanedanı değildir. Bu hanedan, Pers haneda-

nına mensuptur. Tarihte Yunanlılar bölgede yerli ahali olarak bulunmamışlardır. Sadece ticaret yapmak için geçici olarak bölgeye gelip gitmişlerdir. Mübadeleyle unuttuğumuz yeni yeni araştırmalarla ortaya çıkan Ortodoks Türkler ise Müslüman ahaliyle iç içe yaşamışlardır.

Son zamanlarda Karadeniz'e Yunanistan'dan turlarla turistler gelmektedir. Turlarla birlikte yöre hakkında çok iyi yetiştirilmiş, bilgisi tam istihbaratçılar gelmektedir. Bunlar bazen papaz kılığında, bazen kemençeci, çoğu zaman da dedesi veya babasının evini aramaya çalışan insan kılığında dolaşmaktadırlar.

Yunan hükümeti bu işi devlet politikası haline getirmiştir. Yunan emekli albayı Savas Kalenderidis bölgeyle alakalı istihbaratçılar yetiştiriyor. Bölgeye gelen ajanlar bu ekibin eğitiminde mutlaka geçmektedir. Yine bölgeyle ilgili istihbarat çalışmaları yapan Yorgo Andreadis bölgeye 49 kez giriş çıkış yapıyor ancak 50. keredede fark edilip göz altına alınıyor. Bu kadar sahipsizlik akıllara zarar.

Yunanlılar kendilerine özellikle Grek demezler. Hellas derler. Çünkü İngiliz terminolo-

jisinde Grek demek 'hırsız ve dolandırıcı' anlamına gelir. Milletlerin ruhu gibi karakterleri de vardır.

Yunanlılar Türk kültürünün malı olan kemençeyi, horonu, Hacivatı, Karagözü, zeybeği kendilerine mal ediyorlar. Yani çalışıyorlar. Karadeniz'deki yayla şenliklerinde kültür festivallerinde kendilerinin uydurdukları uyduruk figürleri horon diye oynuyorlar. Horonun Yunan olduğu propagandasını Karadeniz de dahi yapıyorlar. 2004 Atina oyunlarında zeybeği "zeybekis" adıyla tüm dünyaya karşı oynadılar. Aynı şampiyonada Karagözle Hacivatı da kendi malları gibi oynadılar. Örovizyon şarkı yarışmasında horon oynayarak birinci oldular. Türk kültür unsurları üzerinden uluslar arası arenada sonuna kadar faydalanarak hırsızlığını sürdürüyor. Kısaca Yunan, Yunanlığını yapıyor da bizden ortada eser yok.

Yunanlı turist vatandaşların, pardon ajanların faaliyetlerini devletimizin takip etmesi gerekir. Bu konuda karşı propaganda yapacak ve Yunanlıların yaptığı faaliyetleri ortaya çıkaracak istihbaratçılar yetiştirilebilir.

Batı Trakya, Girit, Rodos, Selanik Türklerinin haklarını arayan dernekler kurulabilir. Kurtuluş savaşı esnasında Ege'de, Karadeniz'de Yunanlıların yaptıkları katliamları anlatan dernekler, araştırmalar yapılmalıdır. Ortodoks Türkler konusu iyice araştırılmalıdır. Yunanistan'da nereye yerleştirildikleri, Türk oldukları tezi çok iyi işlenmeli. Yapılan çalışmalar, Yunanistan'ın yaptığı gibi AB üzerinden Yunanistan'ı etki altına almalıdır. Karşı propaganda sonuna kadar yapılmalı fakat kendi halkımız ilk önce eğitilmelidir.

Küreselleşmeden her devlet yüz yıllık rüyalarını, ideallerini diriltmeye çalışıyor. Biz de türkülerimizi değiştirerek işe başladık.

Bir OFER çeksem karşığı dağlar yıkılır ile başlayıp 'Kız sen Dubai'nin neresindensin' ile bitiriyoruz.

“Sözleşmeli Öğretmenlik”

Uygulamasına Son Verilmelidir

Yrd. Doç. Dr.M. Hanefi Bostan
İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Milli Eğitim Bakanlığı bir müddetten bu yana, eğitim ve öğretimin temel sorunlarını palyatif geçici tedbirlerle çözmeye yönelik projeler geliştirmeye çalışıyor. Özellikle artık had safhaya çıkan öğretmen açığı, Bakanlığın bu ilginç (?) projelerini en fazla uygulamaya koyduğu alanlardan birisi olmuş bulunmaktadır. Bundan önceki bildirimizde rakamlar vererek belirtmiş olduğumuz gibi, şu an itibariyle öğretmen açığı en az 200 bin kişi civarında olup, Bakanlığın bütün ört bas etme çabalarına karşılık, bu rakam en fazla 166 bin kişiye çekilebilmiştir. Halbuki, Avrupa Birliği standartlarının tutturulabilmesi için gereken seviye göz önüne alındığında, mevcut 575 bin öğretmenin en az 1 milyon 300 bine çıkarılması gerekeceğine göre, söz konusu açığın yaklaşık olarak 700 bin kişi olduğu da kendiliğinden anlaşılmalı olacaktır.

Hal böyle iken, Bakanlık, bir yandan öğretmen istihdamını kısıarak bu açığı sürekli büyütmekte ve diğer yandan da söz konusu bu açığı normal dışı yollardan kapatmaya çalışarak daha büyük zararlara yol açmaktadır. Bakanlığın bu yanlış çözüm yollarından birisi, öğretmenlik mesleğinden olmayan kişilere ücretli ders verdirilmesi ve bir diğeri de “sözleşmeli öğretmen” istihdamıdır. Bunlardan birincisinin zaten temelli yanlış olduğu gün gibi ortadadır: Öğretmenliğin, belirli bir yüksek öğretim formasyonu almış kişilerin yapacağı “belirli bir meslek” değil, her meslekten ve her alandan kişilerin yapabileceği “her hangi bir iş” olduğunu zanneden Bakanlık, bu yolla bir yandan genç nesillerimizin yetersiz bir eğitim almalarına, diğer yandan öğretmenlik eğitimi

almış yüksek tahsilli gençlerimizin işsiz kalmasına ve ayrıca, öğretmenlik mesleğinin itibar ve onurunun çığnemesine yol açmaktadır.

Gelelim, artık iyiden iyiye tadını kaçıran ve can yakan “sözleşmeli öğretmen” meselesine.

Bakanlığın iki yıldan beri yoğun bir şekilde uygulamaya koymuş bulunduğu sözleşmeli öğretmenlik, esas itibariyle meslek olarak öğretmenlik eğitiminden geçmiş öğretmenleri kapsamaktadır. Fakat, buna rağmen bu uygulama, çok sakat, çok mahzurlu ve aynı zamanda da verimsiz bir öğretmen istihdamına dönüşmüş bulunmaktadır. Belki çok sınırlı sayıda ve geçici olmak kaydıyla göz yumulabilecek olan bu uygulama, Bakanlığın anlamsız ısrarları sonucunda, artık giderek kalıcı bir şekil almaya yönelmiş olup, zaten sıkıntılar içerisinde olan Türk milli eğitiminin sorunlarını her bakımdan büyüten zararlı bir gelişmeye dönüşmüştür.

Çünkü:

1. Her şeyden önce dikkat edilmesi gereken ilk husus, sözleşmeli öğretmenlerin mevsimlik işçiler gibi çalıştırılmalarıdır. Çünkü sözleşmeli öğretmenler, aynen mevsimlik işçiler gibi, her eğitim yılının başında okullarla yapılan geçici bir sözleşmeyle işe başlatırlar ve tabiatıyla, eğitim yılı bitince de sözleşmeleri kendiliğinden sona ermektedir.

2. Bu suretle, sözleşmeli bir öğretmen bir eğitim yılı içerisinde en fazla on ay kadar çalışabilmekte; fakat, belirli bir kurumun belirli

bir elemanı statüsünde değil, dışarıdan gelen sözleşmeli bir personel statüsünde olduğu için, çalıştığı okul ile kalıcı ve sağlıklı bir psikolojik ve sosyal ortam oluşturamamaktadır. Bakanlığın anlayamadığı veya anlamakta zorlandığı önemli hususlardan birisi de burada ortaya çıkmaktadır: Çalıştığı kurum ile, sadece “iş” dönemine bağlı geçici bir ilişki içerisinde bulunan sözleşmeli öğretmende “kurum aidiyeti” ve “kurum bilinci” oluşmadığı için kendisini hep “yabancı” gibi hissetmekte ve bu da verimliliği dibe vurdurmaktadır. Bu “yabancılaşma” duygusu sadece sözleşmeli öğretmenin kendisinde değil, aynı zamanda hem okul yönetiminde, hem okuldaki kadrolu öğretmenlerde ve hem de ders verdiği öğrencilerinde kendisine yönelik olarak açıkça gözlemlenmektedir. Öğrencileri, okulun kalıcı bir elemanı olmayan bu “mevsimlik” öğretmenlere karşı hep gıdıcı gözlemlerle baktıkları için onları tam bir “gerçek öğretmen” gibi görememekte ve bu da öğrenci-hoca ilişkilerini sağlıklı, güvensiz ve kaypak bir zemine oturtmaktadır.

3. Mevsimlik öğretmen statüsünde çalışıyor olmanın getirdiği, çok baş ağrıtan çok önemli bir konu da, her eğitim dönemi bitiminde işsiz kalan sözleşmeli öğretmenin içine düştüğü bunalımlı “işsizlik” durumu olmaktadır. Bir insanın işini kaybetmesinin ne demek olduğunu, ancak canı yananlar bilir; ancak, beterin de beteri, her “iş mevsimi” başında geçici olarak işe yerleşen bir kişinin, daha işin başında, birkaç ay sonra yine işsiz kalacağını bilmesidir. Bu, gerçek bir dramdır ve bütün sözleşmeli öğretmenler bu dramı sürekli olarak yaşamaktadırlar.

4. Sözleşmeli öğretmenler ile ilgili çok büyük şikâyetlere konu olan bir problem de ücretler konusunda ortaya çıkmaktadır. “Mevsimlik işçi” statüsünde çalışan işçilerin bile saat ücreti değil normal bir kadrolu işçi gibi aylık ücreti ile çalışmalarına karşılık, sözleşmeli öğretmenler kadrolu öğretmenlerin aksine “maaşsız” çalışmakta, sadece verdiği ders saati kadar ders ücreti alabilmektedirler. Ders ücretlerinin saat başına 3,5 YTL gibi sefalet

düzeyinde olduğu da göz önüne alındığı takdirde, sözleşmeli bir öğretmenin bir ayda eline en fazla 350 YTL civarında bir para geçebileceği de anlaşılabilir olur ki bu da vaziyetin hangi vahamete ulaşmış bulunduğunu açık ve seçik bir şekilde gözler önüne sermeye tek başına dahi yeterli olmaktadır. Çünkü bir yılda en fazla on ay çalışıp iki ay işsiz ve ücretsiz kalan ve ayda da en fazla 350 YTL ücret alabilen bir sözleşmeli öğretmenin on aylık ücretinin toplamı bir yıla bölündüğünde ortalama aylık ücreti 300 YTL'nin bile altına düşmektedir ki, bu ise, sefaletin de sefaleti bir ücret demektir.

5. Bunun yanında, yine Bakanlığın hiç görmediği ve anlamadığı, veya hiç görmek ve anlamak istemediği can alıcı başka bir husus da, liseden sonra; Eğitim Fakültelerinde beş, Fen-Edebiyat Fakültelerinde de 5,5 yıl gibi uzun bir eğitimden geçen binlerce genç öğretmenin, ya tamamen işsiz kalması veya ancak mevsimlik iş bulabilmesinin getirmiş olduğu problem olmaktadır. Bu ise daha henüz Eğitim Fakültelerinde öğrenci konumunda bulunan gençlerimizin psikolojilerini zedelemekte, daha henüz birinci sınıf öğrencileri bile beş yıl sonra ellerine diplomalarını ve öğretmenlik sertifikalarını aldıklarında nerede, nasıl iş bulup çalışacaklarını veya işe girseler bile bu kadar düşük ücretlerle nasıl geçineceklerini bilememenin getirdiği huzursuzluk ve tedirginliği yaşamaktadırlar. Tabiiyle, bu kadar yıllık eğitimin sonunda karşılaşılan bu durum, dünyanın her yanında en saygın mesleklerden birisi olan öğretmenliğin saygınlığını ve itibarını çok sarsmakta ve öğretmenliği sıradan bir mesleğe ve öğretmenleri de sıradan ve en alt statüde elemanlara dönüştürmektedir.

Sonuç olarak, Milli Eğitim Bakanlığının, bugüne kadar vermiş olduğu zarar ve ziyana daha yenilerini eklemeyen, ülkemizin, gençliğimizin, öğretmenlerimizin ve öğretmenlik mesleğinin geleceğini daha fazla karamadan, vakit geçirmeksizin, “sözleşmeli öğretmenlik” denen bu anormal yapılanmadan vazgeçerek normal, “kadrolu öğretmen” uygulamasına geçmesi gerekmektedir.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, SAVAŞ VE SENDİKALAR

Tarkan ZENGİN
Türk Harp-İş S.
Eğitim Müdürü

Burjuva kapitalist toplumlarda artık değerin bölüşülmesi sırasında işçilerle mücadele eden ve kapitalizmin korunmasından fayda elde ettiği varsayılan kimselerdir. Demokrasi Nurettin Topçu'nun tanımıyla geçmiş asırlarda zorba hükümdarların zulmünden usanan insanlığın, bu zulümler tarihine karşı doğal bir tepkisi ve ayaklanmasıdır. Rousseau'nun ifadesiyle demokrasi "ilahlar rejimi" olarak tanımlanmaktadır.

Demokrasi toplumlar için bir çeşit dünya cenneti olarak tasarlanmış ve zamanla tüm toplumların ortak hayali olmuştur. Ancak ken-

dini dünyanın en demokrat ülkesi olarak tanıtanların demokrasi anlayışları kendi yaşamlarını bir çeşit dünya cennetine çevirmiş, ötekileri ise açlığa, sefalete ve ölüme mahkum etmiştir. Yaşanan Irak savaşı bunun en açık ve somut göstergesidir.

Dünyanın tek kutuplu hale dönüşmesinden bu yana Yeni dünya düzeni savunucuları özgürlüklerin, demokrasinin, insan haklarının olabildiğince gelişeceğini söylemişlerdi. Süslü laflarla ve güzel ambalajlarla sunulan bu kavramları yeni dünya düzeni savunucuları çıkarları söz konusu olduğunda insanlığın tozlu raflarına kaldırdılar. Demokrasi gölgesine sığmayan emperyalist bir devlet ve onun işbirlikçileri Irak'a saldırdı. Bu yetmedi şimdi İran'a saldırma planlarına meşruiyet arıyor. Saldırı gerekçesi Irak'a demokrasi getirmektir! İnsan öldürmeye odaklanmış akıllı bombalarla bir ülkeye demokrasi getirmenin mümkün olmadığını kendileri de biliyorlardı? Buna rağmen

işgalden vazgeçemediler. Hiçbir meşruiyeti olmadan bir halkı yok etmeye çalışmak ne kadar gerçekçi? Özgürlük getirme adına bir ülkeye saldırarak sivillerin kafasına torba geçirmek ne kadar özgürlükçü? Anaları evlatsız, çocukları anasız, babasız bırakanlar demokrasiye hizmetten gurur duyar mı gerçekten?

Irak'ta meşruiyeti olmayan kirli savaş kime özgürlük, kime refah, kime demokrasi getirdi ki İran'a yapılması planlanan saldırılar oraya saydıklarımızı götürsün. İran halkına ABD ve onun işbirlikçileri mi demokrasi götürecektir? Dünya nüfusunun yüzde altısına sahip olan ABD dünya refahının yüzde ellisini alıyor. ABD askerî bütçesinin yüzde onuyla dünyadaki bütün insanların temel gereksinimleri karşılanabilecektir. Dünyanın efendisi hala silahlanıyor. Vietnam'da yetmiş yedi (77) milyon litrenin üzerinde "agent orange" (özel bir zehirli gaz) kullanan ABD, bir ülkeyi olmayan kimyasal silahlar bahanesiyle yakmaya ve yıkmaya devam ediyor. İnsanlığa meydan okuyor. Yanlış mı biliyoruz acaba, nükleer silah kullanmış olan tek devlet ABD değil midir? Küba'da, Vietnam'da, Dominik'te, Endonezya'da, Kamboçya'da, Şili'de toplu katliamlar yapan devlet ABD değil miydi acaba? Buralara da demokrasi getirilecek, insanlar diktatörlerden

kurtulacaktı! Oysa yapılan ABD diktatörlüğünü yaygınlaştırmak başka bir şey değildi.

Yeni dünya düzeninde burjuva demokrasisi yerini burjuva diktatörlüğüne bırakıyor. Dünyayı hegemonyası altına almak isteyen bir diktatörlük sistemi bize demokrasiyi yayan havari olarak yutturuluyor. Masum halklar her zaman ki kaderini yaşıyor. Yine diktatörlerin baskısı ve zulmü devam edeceğe benziyor. Irak yetmedi sıra İran'da. Yarın kim bilir nerede? "Stratejik ortak" ABD ülkemiz etrafında işgal çemberini genişletiyor.

Birleşmiş Milletler Irak'ta olduğu gibi İran'a saldırıların alt yapı çalışmalarını sürdürüyor. Oradan karar çıksa da çıkmasa da İran'a saldırılacak görüntüsü var. Aynı Birleşmiş Milletlerin yaptırımları yüzünden 1999 Ekim'ine ulaştığında bir buçuk milyon Iraklı'nın ilaçsızlıktan öldüğü tahmin ediliyor. 1997'den bu yana, yedi yüz elli bin Iraklı çocuğun bu yaptırımlar yüzünden hayatını kaybettiği tahmin ediliyor.

Bu kirli savaşlara karşı durması gerekenlerin başında sivil toplum örgütlere geliyor. Görelim bakalım ilgili ilgisiz her konuda açıklama yapan sivil toplum örgütleri İran'a müdahale konusunda ne yapacaklar? Yeni bir sınavla karşı karşıyalar. Burada en örgütlü sivil toplum kuruluşu olan sendikalara da önemli görevler düşüyor. Birçok ulusal ve uluslararası sendikal organizasyonun ortaya çıkmasını savaş karşıtı mücadeleler sağlamıştır. Bu anlamda ülkemizde faaliyet gösteren sendikalar ve konfederasyonlar İran'a müdahaleyi durdurmak için çaba göstermelidir. Savaş karşıtı etkinlikler düzenleyerek dünya çalışanlarının barış sesini yükseltmelidir. İran'a müdahale durumunda, dünya çalışanlarını temsilen birçok sendikacının canlı kalkan olması savaş durdurmak için önemli etkinlik. Çalışanlar savaşa karşı barış taleplerini ve masum insanlara zulmedilmemesini haykırmalıdır.

PATRIKHANE GERÇEĞİ

“Geçmişten Bugüne, Yunan Emellerine Hizmet Eden Patrikhane Yunanistan'a !”

“ Bir fesat ve hıyanet ocağı olan ve memleketimize nifak tohumları eken uyuşmazlıklar yaratan Hıristiyan hemşehrilerimizin huzuru ve refahı için de uğursuzluğa ve felakete sebep olan

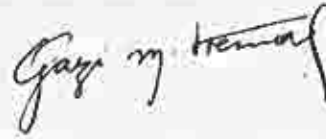
Rum patrikhunesini artık topraklarımız üzerinde bırakamayız.

Bu tehlikeli teşkilatı memleketimizde muhafazaya bizi mecbur etmek için,

ne gibi vesile ve sebepler gösterilebilir. Türkiye'nin Rum patrikhanesi için,

arazisi üzerinde bir sığınılacak yer göstermeye ne mecburiyeti var.

Bu fesat ocağının hakiki yeri Yunanistan değil midir? ”

Türk resmi makamları arasında sözcülük, aracılık gibi işleri de yapamaz.

Patrikhane, Türk varlığını tehdit eden faaliyetleri ile Türkiye'de bulunma hakkını yitirmiştir. Burada bulunmasını ise, sadece Türk Devleti'nin izni ile sürdürdüğü de aşağıda gösterilmiştir. Osmanlı Devleti'nin Patrikhane'ye tanıdığı özel ayrıcalıklar,yüce Türk Milleti'nin ağır bedeller ödeyerek kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından verilmemiş ve Lozan Barış Antlaşmasında durumu netlik kazanmıştır. Lozan'da yapılan müzakerelere ve anlaşma hükümlerine göre Patrikhane'nin hukuki durumu açıklık kazanmıştır. Lozan'da aşağıdaki şartlar imza altına alınmıştır :

1)Patrikhane'nin İstanbul'da kalması bir anlaşma hükmü ile değil, Türkiye'nin tek tarafı bir tasarrufu ile olmuştur.

2)Patrikhane, bir Türk kuruluşudur. Patrik ve Patrikhane memurları Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır. Türk Hükümetinin muvafakatiyle tâyin edilirler ve Türk Hükümetinin denetimine tabidirler.

3)Patrik ve Patrikhane'nin 1453'ten 1923'e kadar sahip olduğu siyasi ve idari, hak ve imtiyazlar kaldırılmıştır. Patrikhane ancak dini ve ruhani işlerle uğraşabilir.

4)Patrikhane İstanbul'daki Rum cemaatinin resmi temsilcisi olmadığı gibi bu cemaat le

Patrikhane konusunda başta söylenecek söz şudur ki, Lozan'da belirlenen statüsü ile Patrikhane,Türk tarafının tasarrufu ile Türkiye'de bulunmaktadır ve Yunanistan'a taşınmasında hiçbir yasal engel bulunmamaktadır. Bir engel söz konusu olur ise bu iktidarın basiretsizliğinden kaynaklanacaktır. Ne var ki, halkının yüzde doksan dokuzunun Müslüman olduğu bir ülkenin iktidarı da, Türk ve İslam düşmanlığı, Yunan işbirikçiliği tescillenmiş bu ser yuvasının Türkiye'de kalması için tasarrufta bulunmayacağına göre :

“Lozan'da belirlenen statüsüne ve de Türkiye'nin bu şer yuvasının vatan topraklarında kalması tasarrufunu kaldırması ile Patrikhane'nin asırlarca ihya ettiği Yunanistan'a taşınmasında hiçbir engel yoktur.”

İstanbul'daki Ortodoks Rumların bir azınlık kilisesi olan Patrikhane, statüsünün son olarak belirlendiği Lozan'a rağmen; bugün hala kendisini Osmanlı Devleti'nin kendisine vermiş olduğu statüde kabul etmekte ve bu şekilde uluslararası zeminlerde meşruiyet arayışı ile ihanet oyunları oynamaktadır. Patrikhane sinsisi ve planlı oyununu her fırsatta sahnele-

miş, tarihe gömülmüş olan Bizans'ı yeniden ihya edebilmek için, Yunanlıların emrinde ama Anadolu'da onları yönlendiren bir unsur olarak kinini kusmuştur. Yunan Ordusunun Edirne'yi alıp, Çatalca'ya doğru ilerlediği sırada Rum Patrikhanesi, o bölgede bulunan Rum Metropolit ve papazlarına Yunan askerleri geldikçe karargahlarına gidip kendilerini takdis etmelerini emretmiştir. Yunanistan ile ilişkilerinin çok net olarak anlaşıldığı aşağıdaki ifadeler, Fenere Rum Patrikhanesinin gerçek niyetini ve çirkin yüzünü ortaya çıkarmaya yetmektedir.

Patrikhane'nin Yunanistan emellerine hizmet eden bir kuruluş haline gelişi, 1910 yıllarında gerçekleşmiştir. Yunan Meclisi'nde 5 Mart 1921'de yapılan bir tartışmada Dışişleri Bakanı Baltacı, Milletvekili Kampanis Patrikhaneyi eleştirince şu cevabı vermiştir: "Yunan milleti bugün Fener Patrikhanesi'ne şükran borçludur. Onun geçmişteki mücadeleleri, Yunan milletini bu fütuhata nail ettirdi. Sözlerinizi geri alınız!"

İstanbul Fener Rum Patrikhanesi, Mondros mütarekesinden sonra, İtilaf kuvvetlerinden Türk Vatanın İşgal edilmesini istemiş, 1 Eylül 1918'de yayınladığı bir başka beyanname ile de, Yunan Ordusu'nun Türklere karşı galibiyetlerini överek; yerli Rumların filen Yunan ordusuna katılmasını emretmiştir.

Yunanistan'la ortak faaliyetlerini sürdüren ve binlerce Türk'ü soykırıma uğratan çetelere her türlü desteği veren Patrikhaneyi, bir de dönemin Yunan Başbakanı Venezilos'un ağzından dinlemek işbirliğini netleştirmede en önemli delil olacaktır.

Venezilos diyor ki: "Bana verilen ve daha sonra da bazı tecelliyatı ile hakikate tamamen intibak ettiği de tespit edilmiş olan teminata göre, Memalik-i Osmaniye'de mevcut ve Rumların meskun bulunduğu bir cümle küçük, büyük şehirler ve kasabalardaki kiliseler ve Rum mektepleri, tamamen birer silah deposu haline getirilmişlerdir. Bu sonuç için o bölgede yaşayan Rumlar büyük bir cesaret ve basiret göstermişler ve Türkler'in mabetlerine olan hürmet ve mahalli mekteplere bahsettikleri dokunulmazlıktan istifade etmişlerdir. İzmir

işgaline tekaddüm eden günlerde İstanbul'daki Fener Rum Patrikhanesinden gelen bir heyet gelip beni gördü. Karadeniz sahillerinde müstakil bir Rum devleti kurmak için derhal faaliyete geçmek kararında bulduklarını, milis alaylarını harekete geçirmek için sadece Yunan zabitlerini beklemekte olduklarını bana ıblag etti. Heyetin sahip oldukları serveti öğrenince miktarı beni hayrette bıraktı. Kendilerini sahip olduğu altının mevcudu o anda Yunan hükümetinin sahip olduğu altın yekunundan fazla idi."

Kurdukları gizli terör örgütleriyle de, emellerine ulaşmak için her yolu deneyen Patrikhane, Etniki Eterya adında bir örgütü organize etti. Bu örgüt, 19. asrın başında (Ortodoks Rumlarını ayaklandırmak için) Odesa'da kurulan gizli bir örgüttü. Osmanlı Devletinin büyük düşmanlarından Rus Çarı I. Aleksandr örgütü madden ve manen destekliyordu. Örgütün amacı Bizans'ı yeniden kurmaktı. "Osmanlı'nın tebasından olan Yunanlılar, "Etniki Eterya" denilen Patrikhane destekli terör örgütünün faaliyetleri sonucunda isyan etmişlerdi."

20. Yüzyılın başında kurulan **Mavri Mira Cemiyeti** de Etniki Eteryia Cemiyeti ile aynı amaçlar doğrultusunda kurulmuş ve önceki şer yuvasının devamı, takipçisi olmuştur. Bu katil çetesi örgüt, 1919 yılında İstanbul Patrikhanesi'nin desteğiyle kuruldu. Mondros'tan sonra kurulan en önemli Rum örgütlerinden biri olan Mavri Mira, Yunan hükümetinden maddi ve manevi yardım almıştır. Patrikhane'nin bünyesinde kurulan bu örgüt doğrudan doğruya Venizelos (Yunanistan Başbakanı) 'tan emir alarak, Rumların silahlandırılmasında ve çete faaliyetlerinde önemli pay sahibi olmuştur. Örgüt, mitingler ve propagandalar organize ederek, her türlü çetecilik faaliyetini gerçekleştirmiştir. Mavri Mira, işgalci Yunan kuvvetlerine her türlü desteği sağlayarak, işgaller esnasında bir çok cinayet işleyen ve Türk kanı akıtmaktan zevk alan eli kanlı bir cinayet şebekesi olarak çalışmıştır. Mondros Mütarekesi'nden hemen sonra yapılan yeni düzenlemelerle, gerek çetelerin eleman ihtiyacını karşılamak ve gerekse Osmanlı ordusunda hizmet etmiş yedek subaylarla, 14-25 yaş arası Rum gençlerini, düzenli bir ordu için hazırlamak amacıyla eğiten ve geniş bir alana (İstanbul, İzmir, Bursa, Bandırma, Kırklareli, Tekirdağ) yayılan "Rum İzci Örgütleri" kurulmuş, bu örgüt de Mavri Mira Cemiyeti tarafından

yönetilmiştir.

Nutuk'da, Türk varlığını ortadan kaldırmaya yönelik faaliyet gösteren örgütün Yunanistan ve patrikhane bağlantısını ortaya koyan **Atatürk ne diyor:**

"....Doğrudan doğruya Venizelos'tan direktif alan örgüt, Yunan Hükümeti'nin yaptığı yardımlarla büyük bir sermayeye sahip olmuştur.

Mavri Mira'nın görevi, Osmanlı topraklarında çeteler teşkil ve idare etmek, mitingler düzenleyip propaganda yapmaktır. Resmi Muhacirin Komisyonu ile Yunan Saliib-i Ahmer Cemiyeti de zaman zaman Mavri Mira'ya bağlı çalışıyor, Ermeni Patriği Zaven Efendi ile Rum İzci teşkilatları da Mavri Mira tarafından kontrol ediliyordu."

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yasalarına tabii olan Fener Rum Patrikhanesi , Osmanlı dönemindeki gibi ayrıcalıklı statüsünü kaybetmiştir. Son 20 yıla baktığımızda ise, Patrikhane'nin özellikle Patrik Barholomeos'un faaliyetlerinin Ekümenik olma yolunda seyrettiği ortadadır. Lozan Antlaşması'na ve laik bir devlet olan Türkiye Cumhuriyeti'nin yasalarına rağmen; Patrikhane, özel bir statü ile Vatikan benzeri bir patriklik meydana getirme çalışmaları içerisinde ve suç işlemektedir.

"Bartelemeos'un Ekümenik olma isteği, Türkiye'nin egemenliğini tanımama amacı ta-

şıldığı gibi, laik bir yapıya sahip olan devletimize bir başkaldırıdır...”

Patrikhane'nin sürekli uluslararası bir soruna dönüştürmeye gayret ettiği Heybeliada Ruhban Okulu'nun kuruluş amacı, Türkiye'de yaşayan 1500-2000 civarındaki Ortodoks Rum vatandaşının din adamı ihtiyacını karşılamaktır. Buna rağmen, temel amacından ayrılarak Patrikhane'nin ekümenik iddialarını gerçekleştirmeye yönelik elemanlar yetiştirme faaliyetlerinde bulunması, Türkiye Cumhuriyeti yasalarına ve eşitlik ilkesine aykırı düşmektedir. Türkiye Cumhuriyeti bünyesinde ve Fatih Kaymakamlığına bağlı bir dini kurum olan bu şer yuvasının amaçları bellidir. Türkiye'yi uluslararası sistemden dışlamayı hedef alan, sinsi ve kurnaz şer hareketinin önemli bir unsuru olarak gündemden düşürülmeyen Fener Rum Patrikhanesi, 90'lı yılların başından bugüne, hedeflerine ulaşmak için aleni faaliyet yürütmekte ve dinler arası diyalog safasatıyla nereye hizmet ettiği belli olmayan çevrelerden de, destek görmektedir. İslam tokmağı ile Hıristiyan davulu çalan dönmeler, Hak'ka ihanet yüzünden bu ihanetin bedelini ağır ödeyecek-

lerini unutmamalıdır.

Patrikhanenin çevirdiği dolapların hedefinde neler olduğuna gelince ise ;

- Türkiye'de Ekümenik sıfatıyla devlet içinde devlet niteliğinde bir makam haline gelmek, Patrik seçimlerinde, T.C. vatandaşı olma zorunluluğunu kaldırarak, uluslararası statü kazanmak.

“Bu hedefleri laik Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yasalarına aykırı bir durumdur. Ayrıca Lozan'da belirlenen statü bunu mümkün kılmamaktadır. Hepsi bir yana, Mustafa Kemal ATATÜRK'e ve düşüncelerine ihanet, Türk Milletini kalbinden vurmak değil de nedir?”

- Heybeliada Ruhban Okulu'nun yeniden açılması

19.Yüzyılda açılması masum dini taleplerle sağlanan Okul, kuruluşundan itibaren 127 yıl içerisinde toplam 930 mezun vermiştir. Mezunlarından 343'ü piskopos, bunlardan da 12'si patriklik makamına kadar yükselmiştir. 930 öğrenciden 255 tanesi, 1950-1969 yılları arasında mezun olmuş, ne var ki bunların da sadece 38'i Rum asıllı olan Türk vatandaşı, gerisi ise, yabancı uyrukludur. “Yunanlılık” emellerine hizmet eden bir eğitim kurumu gibi faaliyet göstermiş ve mezunlarına “Helenlik Ruhı” aşılamıştır. Elinde Türk kanıyla yaşamayı din adamlığı sayan Rum çeteci Makarios gibi, buradan mezun olan bir çok papaz, Yunan bağımsızlığı için faaliyet göstermişlerdir.

Fener Rum Patrikhanesinin Heybeliada Ruhban Okulu'na yabancı öğretmen ve yurt dışından öğrenci getirilmesi konusundaki 1947 yılında Türkiye Cumhuriyeti'ne olan talebi, Hükümet tarafından; “Heybeliada Ruhban Okulu'nun yabancı uyruklu talebeyi okutmaya değil münhasıran Türkiye'deki azınlık için din ve kilise adamı yetiştirmeye mahsus bir müessesedir.” kararı gerekçesiyle reddedilmiştir. Ancak, 1950'li yıllarda oy avcılığı için, Demokrat Parti tarafından bir söz verilmiş ve iktidara geldiklerinde de Başbakan Adnan Menderes'in bakanlığa emri ile okula çok sayıda yabancı öğrenci gelmeye başlamıştır. Lozan Antlaşmasında yer alan “... Türkiye'deki azınlık eğitim-öğretim kurumlarının amacı, sadece azınlığın ihtiyaçlarına cevap vermektir...” ifa-

desi gafil siyasiler tarafından gelecek hesaplanmadan delinmiştir.

Bu yanlış karar sonrasında tehlike arz eden Patrikhane'nin faaliyetlerine bir disiplin getirebilmek için, 30 Mayıs 1963 tarihli genelge ile 1951 yılında alınan karar yürürlükten kaldırılmıştır.

Okulun İlahiyat Fakültesi haline getirilmesi için çok gayret sarf edilmiş, 625 Sayılı Özel Öğretim Kurumları Yasası'nın özel yüksek okullara ilişkin hükümlerinin iptal edilmesiyle, Türkiye'de 1844 yılından beri faaliyette bulunan, İslam ve Türk düşmanlığı ile beslenen nifak yuvası Heybeliada Ruhban Okulu kapatılmıştır. Kapatılma kararı"... okulunuzun, bu kararın kapsamına girer durumda olduğu anlaşıldığından diğer yüksek okullar gibi özel bir yüksek okul mahiyetinde bulunan teoloji bölümünün 9 Temmuz 1971 tarihinden itibaren hiçbir hukuki varlığı kalmamıştır" diye, Heybeliada Ruhban Okulu Müdürlüğü'ne resmen bildirilmiştir. Bu fitne ocağını yeniden ihya etmek isteyenler için, adres; Yunanistan'dır.

Bunca kin ve nefretin arkasında gizli kalan başka bir gerçek ise, Fener Rum Patrikhane'sinin karanlık yüzü, kini ve nefretidir. Yunanistan'ı ihya etmenin nerdeyse bir asır öncesinde, Rus İmparatorluğu ile işbirliği yapan ve bugünkünden farklı olmayan, o günkü patrik belgeli ihaneti ile hak ettiği cezayı çekmiştir.

Patrik Gregorius tarafından Rus Çar'ı 2. Aleksandır'a yazılan mektup, tarihte örneğine az rastlanacak bir ihanet belgesidir. Türkler'in sosyal ve kültürel yapısını çok iyi bilen Patrik, Rus Çar'ına Türkler'in yok edilebilmesi için neler yapabilecekleri hakkında tavsiyelerde bulunmaktadır. Ancak yazılan bu mektup ele geçirilmiş, Patrik de 22 Nisan 1821'de "vatana ihanet suçuyla" yargılanarak ve hainlere ibret olsun diye Patrikhane'nin giriş kapısı olan orta kapı (kilisenin girişi başka tarafa alınmıştır) önünde asılmıştır. İşte o dönemde kapanan kapı, Müslümanlardan intikam alındığı gün açılmak üzere 180 yıldır kapalı tutulmaktadır.

180 yıldır kapalı tutulan bu kapının açılması ise, Patrikhane tarafından bir şarta bağlanmıştır: "Bu kapı önünde bir İslâm âlimi idam

edilmediği sürece bu kara kapı açılmayacaktır!"

Patrik, İhanet belgesi mektubunda şöyle diyor:

"Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayri mümkündür. Çünkü Türkler, çok sabırlı ve mukavemetli (dayanıklı) insanlardır. Gayet mağrurdurlar ve izzet-i nefis sahibidirler. Bu hasletleri de, dinlerine bağlılıklarından ve kadere rıza göstermelerinden, an'anelerinin kuvvetinden, padişahlarına, kumandanlarına, büyüklerine itaat duygularından gelmektedir. Türkler zekidirler ve kendilerini müspet yolda sevk ü idare edecek reislerle sahip oldukları müddetçe de çalışkandırlar. Gayet kanaatkârdırlar. Onların bütün meziyetleri, hatta kahramanlık ve şecaat duyguları da an'anelerine olan merbutiyetten (bağlılıktan), ahlaklarının salâbetinden (kuvvetinden) gelmektedir.

Türkler'de evvela itaat duygusunu kırmak ve manevî rabitalarını (bağlarını) kesretmek (parçalamak), dinî metanetlerini (sağlamlıkların) zaafa uğratmak icap eder. Bunun da en kısa yolu, an'ânât-ı milliyeye ve mânevîyelerine (millî gelenek ve inançlarına) uymayan haricî fikirler ve hareketlere onları alıştırmaktır.

Türkler, haricî muaveneti (dış yardımı) reddederler; haysiyet hisleri buna manidir. Veleve ki, muvakkat bir zaman için zahiri kuvvet ve kudret verse de, Türkler'i haricî muavenete alıştırmalıdır. Maneviyatları sarsıldığı gün, Türkler'i kendilerinden şeklen çok kuvvetli, kalabalık ve zahiren hâkim kuvvetler önünde zafere götüren asıl kudretleri sarsılacak ve maddî vasıtaların üstünlüğü ile yıkmak mümkün olabilecektir. Bu sebeple, Osmanlı Devleti'ni tasfiye için, mücerred (soyut) olarak harp meydanındaki zaferler kâfi değildir. Ve hatta sadece bu yolda yürümek Türkler'in haysiyet ve vakarını tahrik edeceğinden, hakikatlere nüfuz edebilmelerine sebep olabilir.

Yapılacak olan, Türkler'e bir şey hissettirmeden bünyelerindeki bu tahribi (yıkımı) tamamlamaktır!"

Fener Rum Patrikhane'si gerçeği budur ve ihanet varlık nedeni olmuştur. Türk Milleti, kendisini hedef alan, bu işbirlikçi, şer yuvasından kurtulmalıdır.

EYVAH!

AB İLE MÜZAKERELER BAŞLIYOR!

AHMET AYKOL

Türk Eğitim Sen Denizli Şubesi Den. Kur. Bşk.

Başlığı görünce birçok arkadaşım kendisine "Bu da ne demek oluyor?" diye sormuştur. Belki de "Bunun yine AB karşıtlığı hortladı." deyip Kafasını burkmuştur. Haksız da sayılmazlar hanı. Yanlış anlaşılmasın, Ben ülkemine ne AB'ye ne de başka bir uluslar arası birliğe katılmasına karşıyım. Ben, devletimin kuruluş felsefesi ile oynanmak istenmesine karşıyım! Türkiye Cumhuriyeti Devletini kuran iradenin hiçe sayılmak istenmesine karşıyım! Anayasamızın değiştirilmesi dahi teklif edilemeyecek hükümlerinin yok sayılmak istenmesine karşıyım! 400 yıldır uğruna nice şehitler verdiğimiz Kıbrıs toprağından kovulmak istenmemize karşıyım! Ben Anayasamızda ifadesini bulan ve Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün net olarak tarif ettiği Türk Milletinin, Kürt, Laz, Çerkes, Alevi, Sünni şeklinde bölünüp parçalanmak istenmesine karşıyım! Ben yüzyıllardır değişik zaman ve zeminlerde devam eden Hilâl-Haç kavgasının görmezlikten gelinmesine karşıyım! AB'nin önde gelen aktörlerinden Fransa'nın eski dışişleri bakanının "AB bir Hıristiyan Topluluğudur." Sözlerine rağmen AB'nin son ve tek şansımızmış gibi gösterilmesine karşıyım! Her şeyden önemlisi sırf Türk ve Müslüman olduğum için insanlık onurumun ayaklar altına alınmasına karşıyım!!!

1963 Ankara Antlaşması ile başladığımız AB yolculuğunda belki de en somut adım 4 Ekim pazartesi gününün ilk saatlerinde atıldı. Tıpkı

Gümrük Birliği Anlaşması'nda olduğu gibi, tıpkı 16-17 Aralık zirvesinde olduğu gibi kimileri zafer kazanmış komutan pozlarına büründüler. Tek suçu tetikçilik yapmak olan Avusturya'ya işbirlikçileriyle bir olup söylemediğimizi bırakmadık. Sanki AB'ye alınmışız gibi adamları tahrik ettik. Bütün bunlar yetmezmiş gibi "Bir kısım medya" hızını alamayıp 'Viyanada Vals' başlığını bile attı.

Gümrük Birliği Antlaşması'nın bizlere neler kaybettiğini aradan 10 yıl geçtikten sonra kendimize itiraf edebildik. 16-17 Aralık muamması ise AB adlı labirentte yol haritamız olarak elimize tutuşturulan "Müzakere Çerçeve Belgesi"nde çözüldü. Üstelik bu muammanın yalnızca deveye kulak misali küçük bir bölümü. Bu belgenin bir maddesine göre daha önce tanımayacağımızı, liman ve hava alanlarımızı açmayacağımızı açıkladığımız Güney Kıbrıs Rum Kesimini tanımak zorunda bırakılıyor. Bana göre tanımama kararımız da saçma. Çünkü tanımadığımız, muhatap almadığımızı iddia ettiğiniz bir devlet ile nasıl anlaşma imzalayacaksınız? Neymiş, bilmem hangi AB ülkesinin devlet başkanı "AB müktesabatını kabul etmekle Güney Kıbrıs Rum kesimini tanımış oluyorsunuz." Diye güvence vermişmiş. Sevsinler. Uluslar arası hukukta böyle bir şey var mı? Üstelik Avrupalılar bu güne kadar bize verdikleri hangi sözü tuttular? Yalnız Avrupalılar mı? Birinci Körfez savaşı

yıllarını şöyle bir düşünün. Rahmetli Özal; "Bir koyup üç alacağız." demişti. Bu konuda zamanın ABD başkanının kendisine söz verdiğini söylemişti. Sonuç hepimizce malum. Bir koyduk, üç de yanında kaybettik. Alacaklarımız ise halâ ABD'de emânet. İşin garibi bizim bütün bu yaşadıklarımızdan ders almamamız. Şimdi de AB konusunda ABD dışişleri bakanı sayın Rice bize güvence vermiş. Nasıl mı? Tıpkı Birinci Körfez Savaşında olduğu gibi haydi hayırlısı.

4 Ekimde yalnızca müzakerelere başlayıp başlayamayacağımızın müzakeresi başladı. AB'ye falan alınmadık. Adamlar Müzakere Çerçeve Belgesi ile de karşımıza hangi engelleri çıkaracaklarının ip uçlarını verdiler. Ermeni Soykırımı, Kıbrıs, Ege Sorunu, Bartelmeus, Azınlıklar. En hafifi Kürtçe eğitim olacak haberiniz olsun. Eee Ne diyelim? Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna bile az.

BA-ŞA-RA-MA-YA-CAK-SI-NİZ!

İçeride, dışarıda kuşatılmışlık devam ediyor. Bazıları bu kuşatılmışlığın yeni olduğunu zannediyor. Oysa yıllardır bu tezi savunanlar; hayali düşman yaratmakla, hatta paranoya ile suçlanıyor. Ne yazık ki zaman, paranoyak olmakla suçlananları haklı çıkardı.

Bu kavga, bu günün kavgası değil. Bu kavga hilâl ile haç'ın kavgası. Bu kavga bin yılı aşkındır süregelen bir kavga. Kavganın tarafları belli, niyetler belli, hedefler belli. Bütün bunları görmezlikten gelmek deve kuşu misali başını kuma gömmekten ibarettir.

"Anarşi tarihinde ilk kez böylesine cehennemî bir yöntem kullanarak mezalim gerçekleştiren Ermenilerdir.. Can kaybı beklenenden fazla. Can kaybının büyük kısmı Ermeni evlerinden fırlatılan bombaların patlamasıyla oldu. Ermenilerin evlerinden sokaktan geçen Türklerin yüzlerine sülfürik asit fışkırtılıyordu." Bu satırlar 16 kasım 1895 yılında Gaziantep'te Ermeniler tarafından yapılan katliamın canlı tanığı İngiltere'nin Halep Başkonsolosu Henry D. Barnham'a ait.

Yıllarca komşuluk yaptığımız, her türlü yardımına koştuğumuz insanlar, biz düşünce ilk vuran olma bedhahlığını göstermişlerdir. Antep'te yaptıklarını, hatta çok daha fazlasını Erzurum'da, Adana'da, Maraş'ta, kısaca Doğu ve Güneydoğu'nun birçok yerinde yapmışlardır. Bütün bunların sebebi de Ermenileri kıskırtan, onlara Türk Milleti'ni arkadan vurmaları karşılığında "vatan" vaat eden egemen güçlerdir. Kısaca şimdilerde Güneydoğudaki vatandaşlarımızı kullanmaya kalktıkları gibi o yıllarda da Ermenileri maşa olarak kullanmışlardır. Bütün bunların tabii bir sonucu olarak Ermeniler 1915-1916 yılları arasında tehcire tabi tutulmuşlardır. Tehcire tabi tutulan Ermeni sayısı bu yasayı çıkaran ve uygulamasını denetleyen kuruluşlar tarafından 400-450 bin

olarak açıklanmasına rağmen içimizdeki işbirlikçilerin de çanak tutmasıyla günümüzde bazı internet sitelerinde 2 milyona kadar çıkarılmıştır. İster bir, ister bin, isterse milyon olsun yapılan doğrudur. Babamı, anamı, çocuğumu katleden, vatan toprağından toprak talebinde bulunan insanları yalnızca tehcire tabi tutmak bile onlar için çok büyük bir lütuftur. Ermenilerin bize reva gördüklerini biz onlara yapmamışız daha ne istiyorlar? Gelin bu sorunun cevabını birlikte verelim.

Ne mi istiyorlar. Bizi bölmek, parçalamak istiyorlar. Bunun için de her yolu mübah sayıyorlar. Tarihi gerçekleri hiçe sayarak kendi suçlarına bizi ortak etmeye çalışıyorlar. Elbette haklılar. Biz fırınlarda insanları katletmedik. Biz camilere insanları doldurup ateşe ver-

medik. Biz çocukların, kadınların karınlarını deşmedik. Biz aç ve sefil insanlara "Ekmek yoksa pasta yesinler" demedik. Biz. Biz. Biz.

Bütün bunları yapanlar başımıza demokrasi havarisi kesilip Ermeni soykırımını tanyın dayatmasında bulunuyorlar. Sevsinler. İşlemediğimiz bir suçtan dolayı bizi mahkum edemezsiniz. "Ermeni soykırımı yoktur" demeyi suç saymakla bizim Ermeni soykırımı yaptığımızı ispat edemeyeceğiniz gibi kendinizi de Ermenilere affettiremezsiniz. Boşuna ümitlenmeyin. Soykırım yaptık dedirtmek için AB dayatmasında bulunsanız da, içimizden birilerini satın alsanız da, yapay azınlıklar yaratmaya çalışsanız da

BA · Ş A · RA · MA · YA · ÇAK · SI · NIZ !